

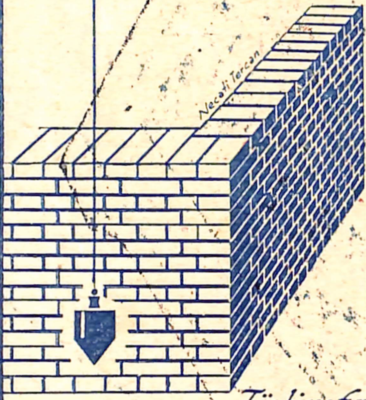
PARTİLER ARASI :
Bayram safası!...

SİZ KENDİNİZE PARA BİRİKTİREREK YARDIM EDERSENİZ

BİZDE SİZE KREDİMİZLE YARDIM EDERİZ

TÜRKİYE EMLÂK KREDİ BANKASI NIN

Yapı Tasarrufu hesabı
Ev hesabı
Vadeli veya Vadesiz Tasarruf hesapları

SİZE BİR YUVA KAZANDIRABİLİR

Türkiye Emlâk Kredi Bankası son 5 yılda 50000 den fazla vatandaşa yeni bir yuva temin etti.

Mizah Hikâyeleri Antolojisi

24 Mizah üstadının en güzel 90 hikâyesi..
Üçüncü ve sonuncu cilt çıktı.
Her cilt 1 lira, 3 cilt 3 lira

Grafika

Hevesle çalışıyor!..

..çünkü, sabahleyin, işine gitmeden evvel kuvvetli kahvaltı ediyor: çayla beraber bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyor. Bütün gün, durmadan sarf ettiği enerjiyi telâfi etmesi için, sıhhî, kalorisi ve A, D vitamini bol bir gıda alması lâzımdır.
Lezzetli, sâf, hazmı kolay, enerji kaynağı SANA ile, daima, hevesle ve verimli bir tarzda çalışabilir.
Siz de, onun gibi, sabah, akşam kahvaltılarında bol SANA sürülmüş birkaç dilim ekmek yiyiniz.

250 gr. SANA kalori bakımından

muadildir.

Sana

Kahvaltılık margarin

250 gramı 95 krş.tur

S. 19

UNILEVER - İŞ TÜRK LTD. ŞTİ. (BAKIRKÖY)

20 SENEDEN BERİ

ÇATLAK, YANIK, SİVİLCE, YARA, ÇIBAN
KAR ve GÜNEŞ YAKMALARINA KARŞI!.

DERMOJEN

SAYI: 167 C.: 6 26 MAYIS 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

İki Başlılar!

Son günlerde insanlar ve hayvanlar, doğum mucizesi göstermekte birbirleriyle yarışa girdiler. Gazeteyi açıyorum: Gözü alnında bir buzağı doğdu.. Ertesi gün başka bir acaiplik: Yumurtadan beş ayaklı civciv çıktı... Dün de, bir anne, iki başlı bir evlât dünyaya getirdi!

Bir başın derdi çekilmezken iki baş!..

Asıl şahıs, bu çifte kafadan bir tanesi, şu bizim de omuzlarımız üstünde taşıdığımız biçimdeymiş: Ağızlı, burunlu, gözlü, kulaklı bir baş!.. Öbürü, daha mes'ut: Ne ağzı varmış, ne burnu... Ne gözü varmış, ne kulağı!.. Tam ideal mahlûk: Konuşmuyor, görmüyor, işitmiyor, hattâ koklamıyor bile!..

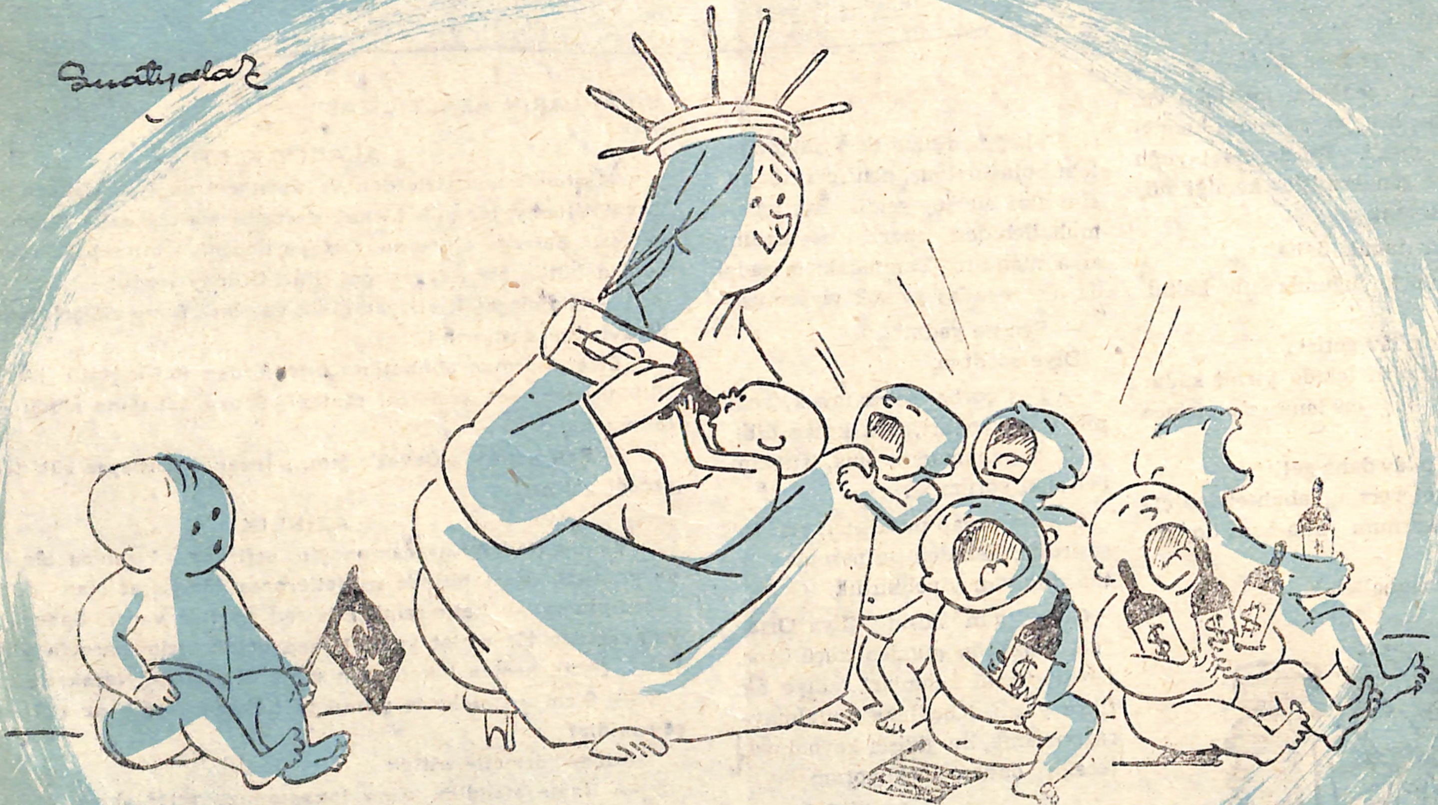
Ama, gel gelelim, eski ve haksız bir inanca kapılarak, bu mükemmel mahlûku kusurlu saymışlar ve maharetli bir operatörün şipşak bir neşter vuruşiyle iki kelleyi birbirinden ayırmışlar: O mükemmel, o ağızsız, burunsuz.. o gözsüz, kulaksız kafa gitmiş!..

İnsan oğlu budur işte: Başına bütün belâların, görmekten, duymaktan, söylemekten geldiğini bilir de yine bilmez. Allah, bahtiyar olmağa lâyık bir kul yaratmış. Ama, şu insanoğlunu da bir imtihan edeyim, maksadımı anlayacak, iyiyi kötüye tercih edebilecek mi demiş...

Netice meydanda: Anlıyamadık, edemedik ve şu insan kalabalığı içinde bir tek bahtiyar, bir tek başı dinç, gönlü ferah mahlûkun yaşamasına razı olamadık!

Gövdesinden ayrılan o başı, o saadet yuvasını ne yaptılar acaba?.. Eğer hastahanenin çöp tenekesine atıverdilerse, bir daha yanarım... Onu, yeşil bir tepede toprağa gömmeli, baş ucuna güller, çiçekler dikmeli ve kandiller yakmalıydık. Hiç olmazsa, gözünün, kulağının, dilinin belâsına uğrıyanlar gelir, el açar, dua eder, şefaat dilerlerdi!

AKBABA

AĞLAMAYAN ÇOCUK!..

(Suat Yalaz)

AKBABA, sevgili okuyucularının Şeker bayramını en tatlı dileklerle tebrik eder.

Obur

ESKİDEN gazetelerde, dergilerde okur şaşardık. Bir adam bahse girmiş,bir oturuşta iki tas çorba, üç porsiyon tavuk, dört tabak pilâv, beş de muhallebi yemiş!.. Şaşar kalırdık, "Allah manda şifalığı versin!,, derdik.

Geçen gün ucuz olsun diye öğle yemeğine bir muhallebiciye girdim. Bir sandüviçle çorba söyledim. Dolgun bir parmak büyüklüğünde sanduviçle bir kuş çanağı içinde üzerinde yıldız yıldız üç dört yağ habbesi yüzen bir sıcak su önüme geldi: Sanduviçi çiğnemeğe lüzum görmeden, o sıcak suyla hap gibi yuttum.

— Bir sandüviç, bir çorba daha, dedim. Garson ikincisini getirene kadar, ilk içtiğim kana karışmıştı bile. Sandüviçi dilimin üstüne koydum, sıcak suyuda diktim, tamam.

— Bir sandüviçle, bir çorba daha!.. Üçüncü çorbada, kıl gibi bir tel şehriye ile, tavuğun gerisinden bir santimetrelik bir deri parçası vardı. Baktım çorbayla olacak gibi değil, bir porsiyon tavuk ısmarladım. Yalnız bizim neslimiz değil, tavuklar bile günden güne küçülüyor.

— Bir porsiyon daha!..

Eskiden çocuğunu mektebe veren baba, hocaya, eti senin kemiği benim derdi. Burda da tavuğu mektebe göndermişler kemiği müşteriye kalmış...

— Bir tavuk daha...

Dişimin kovuğunda bile kalmıyor.

— Bir pilâv getir!..

Bir tabağın içinde yirmi kadar pirinçle, beş on tane de pirince taş geldi:

— İki pilâv daha getir!..

Bereket versin, sabah evden çıkarken karnımı tıka basa doyurmuştum.

— Bir muhallebi!..

Tabağın dibine fırçayla muhallebi bulaştırılmış, nonfigüratik resim gibi bir şey geldi. Beş tabak muhallebiden sonra, doymadım ama utandım. Yanımdaki masada da bir arkadaş yemek yiyormuş.

— Sen ne yedin?

Diye sordum.

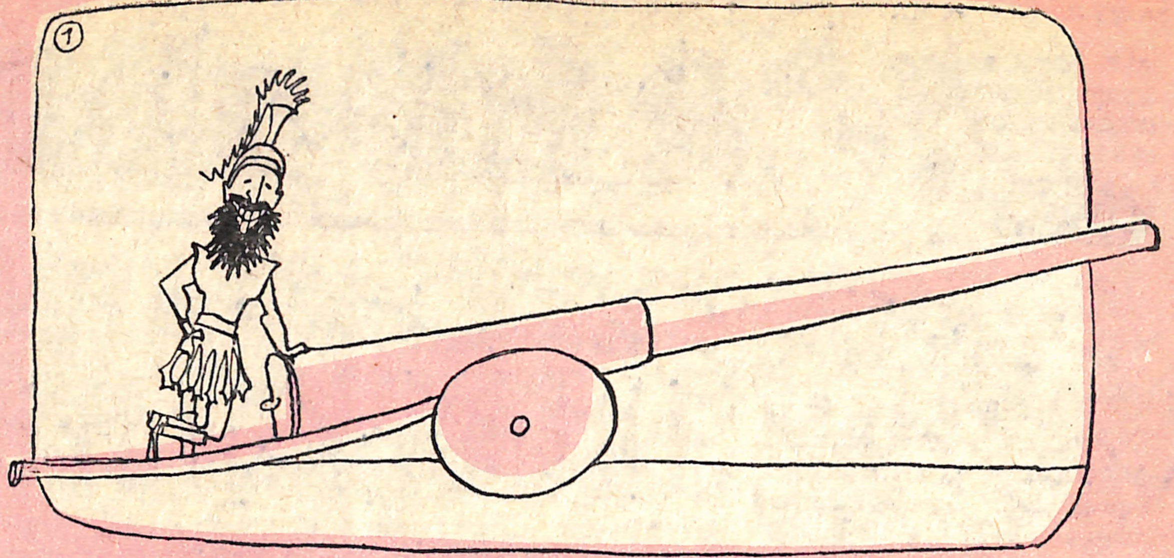
— Beş çorba, sekiz tavuk, yedi pilâv, iki yoğurt, altı kazan dibi, dedi, dayanamadım ama, iştihamı eve saklıyorum.

Garson hesap pusulasını verince şaşırdım. Eskiden bu parayla, bütün dükkânı yiyebilirdik.

Geçen gün Yusuf Ziya Ortaç "neslimiz gün günden küçülüyor, neydi o eski adamlar!.." diye bir fıkra yazdı. Küçülmeğe, ufalmaya razıyız ama, bu gidişle kayboluveceğiz, ondan korkuyorum.

B. E. N.

SİLÂHLARIN AZALTILMASI!.. (Nehar Tüblek)

ALAGEYİK ETİ

Meşhur muharrirlerden ve avcıların en iyi atıcılarından Refi' Cevat Ulunay, bir gün birkaç dostunu Maltepedeki kâşanesine davet etti. Sofraya oturuldu. Ortaya kocaman bir tepsi içinde hemen hemen bütün bir hayvan getirildi. Ulunay sordu:

— Hiç alageyik eti yediğiniz var mı? Bunu siz geleceksiniz diye avladım dostlarım!

Etrafta orman olmadığını bilenlerden Refik Halit, bir an, çiftlikten gelen inek seslerini dinledi. Sonra, tabağına aldığı etten bir lokma tattı:

— Pek nefismiş Cevat'çığım... İnsanın nerdeyse süt danası diyeceği geliyor!..

AZINLIK

Yakup Kadri Karaosmanoğlu, sefirken, Tiran'da bir lokantaya gitmişti. Otomobilinde milletlerarası bir işaret olan «CD» yani «kordiplomatik» kelimesini bildiren harfler vardı. Sadece birkaç yumurtadan bir omlet yedi. Hesap geldi: bizim parayla yirmi beş lira... Üstad hemen lokantanın sahibini çağırttı. Nezaketle sordu:

— Sizin memlekette yumurta bukadar değil, az bulunur birşey midir?

Adam hürmetle eğildi:

— Hayır efendim. Ama lokantamıza şeref veren diplomatlar pek nâdirdir!

MECBURİYET

Bankanın müdürü, veznedarı çağırdı:

— Hayır ola? dedi. Gece bekçisi bu sabah altı buçukta iş başına geldiğinizi haber vermiş... Bu kadar mühim bir şey mi vardı?

Veznedar itiraz etti:

— Yoktu efendim; ama mecburdum. Akşam arkadaşlarla toplanmıştık. Sabahleyin altıda eve gittim. Bütün ihtiyat tedbirlerime rağmen karım uyandı: «Ne o?» dedi, «sabah oldu mu?» Ben de: «Oldu karıcığım, gidiyorum» deyip doğru bankaya geldim!

ÖLÇÜ

Meksikada geçiyor:

Alberto Jopaldo, komşusu Bernardo'ya öğünüyordu:

— Bizim oğlan dehşet, dedi. Çabuk ilerliyor...

— Mektepte nasıl? diye sordu Bernardo.

— Mükemmel. Daha şimdiden sınıfta, başını getirene mükâfat vaadedilmiş!

Obur

ESKİDEN gazetelerde, dergilerde okur şaşardık. Bir adam bahse girmiş,bir oturuşta iki tas çorba, üç porsiyon tavuk, dört tabak pilâv, beş de muhallebi yemiş!.. Şaşar kalırdık, "Allah manda şifalığı versin!,, derdik.

Geçen gün ucuz olsun diye öğle yemeğine bir muhallebiciye girdim. Bir sandüviçle çorba söyledim. Dolgun bir parmak büyüklüğünde sanduviçle bir kuş çanağı içinde üzerinde yıldız yıldız üç dört yağ habbesi yüzen bir sıcak su önüme geldi: Sanduviçi çiğnemeğe lüzum görmeden, o sıcak suyla hap gibi yuttum.

— Bir sandüviç, bir çorba daha, dedim. Garson ikincisini getirene kadar, ilk içtiğim kana karışmıştı bile. Sandüviçi dilimin üstüne koydum, sıcak suyuda diktim, tamam.

— Bir sandüviçle, bir çorba daha!.. Üçüncü çorbada, kıl gibi bir tel şehriye ile, tavuğun gerisinden bir santimetrelik bir deri parçası vardı. Baktım çorbayla olacak gibi değil, bir porsiyon tavuk ısmarladım. Yalnız bizim neslimiz değil, tavuklar bile günden güne küçülüyor.

— Bir porsiyon daha!..

Eskiden çocuğunu mektebe veren baba, hocaya, eti senin kemiği benim derdi. Burda da tavuğu mektebe göndermişler kemiği müşteriye kalmış...

— Bir tavuk daha...

Dişimin kovuğunda bile kalmıyor.

— Bir pilâv getir!..

Bir tabağın içinde yirmi kadar pirinçle, beş on tane de pirince taş geldi:

— İki pilâv daha getir!..

Bereket versin, sabah evden çıkarken karnımı tıka basa doyurmuştum.

— Bir muhallebi!..

Tabağın dibine fırçayla muhallebi bulaştırılmış, nonfigüratik resim gibi bir şey geldi. Beş tabak muhallebiden sonra, doymadım ama utandım. Yanımdaki masada da bir arkadaş yemek yiyormuş.

— Sen ne yedin?

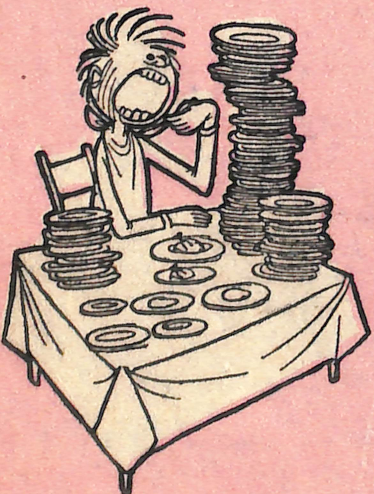
Diye sordum.

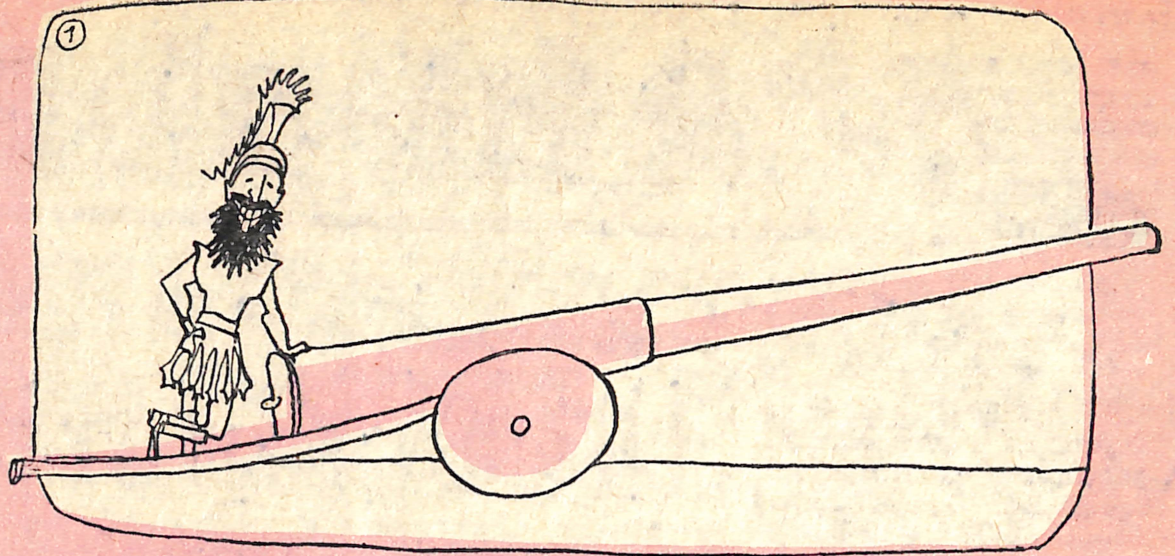
— Beş çorba, sekiz tavuk, yedi pilâv, iki yoğurt, altı kazan dibi, dedi, dayanamadım ama, iştihamı eve saklıyorum.

Garson hesap pusulasını verince şaşırdım. Eskiden bu parayla, bütün dükkânı yiyebilirdik.

Geçen gün Yusuf Ziya Ortaç "neslimiz gün günden küçülüyor, neydi o eski adamlar!.." diye bir fıkra yazdı. Küçülmeğe, ufalmaya razıyız ama, bu gidişle kayboluveceğiz, ondan korkuyorum.

B. E. N.

SİLÂHLARIN AZALTILMASI!.. (Nehar Tüblek)

ALAGEYİK ETİ

Meşhur muharrirlerden ve avcıların en iyi atıcılarından Refi' Cevat Ulunay, bir gün birkaç dostunu Maltepedeki kâşanesine davet etti. Sofraya oturuldu. Ortaya kocaman bir tepsi içinde hemen hemen bütün bir hayvan getirildi. Ulunay sordu:

— Hiç alageyik eti yediğiniz var mı? Bunu siz geleceksiniz diye avladım dostlarım!

Etrafta orman olmadığını bilenlerden Refik Halit, bir an, çiftlikten gelen inek seslerini dinledi. Sonra, tabağına aldığı etten bir lokma tattı:

— Pek nefismiş Cevat'çığım... İnsanın nerdeyse süt danası diyeceği geliyor!..

AZINLIK

Yakup Kadri Karaosmanoğlu, sefirken, Tiran'da bir lokantaya gitmişti. Otomobilinde milletlerarası bir işaret olan «CD» yani «kordiplomatik» kelimesini bildiren harfler vardı. Sadece birkaç yumurtadan bir omlet yedi. Hesap geldi: bizim parayla yirmi beş lira... Üstad hemen lokantanın sahibini çağırttı. Nezaketle sordu:

— Sizin memlekette yumurta bukadar değil, az bulunur birşey midir?

Adam hürmetle eğildi:

— Hayır efendim. Ama lokantamıza şeref veren diplomatlar pek nâdirdir!

MECBURİYET

Bankanın müdürü, veznedarı çağırdı:

— Hayır ola? dedi. Gece bekçisi bu sabah altı buçukta iş başına geldiğinizi haber vermiş... Bu kadar mühim bir şey mi vardı?

Veznedar itiraz etti:

— Yoktu efendim; ama mecburdum. Akşam arkadaşlarla toplanmıştık. Sabahleyin altıda eve gittim. Bütün ihtiyat tedbirlerime rağmen karım uyandı: «Ne o?» dedi, «sabah oldu mu?» Ben de: «Oldu karıcığım, gidiyorum» deyip doğru bankaya geldim!

ÖLÇÜ

Meksikada geçiyor:

Alberto Jopaldo, komşusu Bernardo'ya öğünüyordu:

— Bizim oğlan dehşet, dedi. Çabuk ilerliyor...

— Mektepte nasıl? diye sordu Bernardo.

— Mükemmel. Daha şimdiden sınıfta, başını getirene mükâfat vaadedilmiş!

MİNİK HİKÂYE:

İdare Meclisi Toplantısı

BİZDE ne hikmetse, erkek milletinin biraz biti kanlandı mı, mutlaka ya idare meclisi toplanmaya başlar sık sık, yahut yeni bir iş konferansı yapılır. Bu tabirlerin evli kadınlar nazarında mânası gayet açıktır: Herif o geceyi muhakkak daktilosu olacak şırfıntıyla geçirmektedir...

Gelin de aksini iddia edin bakalım. Yani yüzde, büyük bir çoğunlukla, idare meclisi toplantılarının sahiden idare meclis toplantısı olduğunu kadınlara (yani evli kadınlara) kabul ettirin. İşte size dumanı üstünde bir misal:

Bolver bankasının müdürü Hayir Bolver, karısına telefon etti:

— Hayatım, dedi telefonda, bu gece işimizi bitiremedik. Blânço falan filân. Geç vakte kadar toplantıdayım. Beni bekleme. Belki toplantıdan sonra arkadaşlarla bir yere gideriz...

Gördünüz mü? Ne namusluca, ne açık bir teklif! Böyle bir mazereti, kimin karısı olsa kabulde tereddüt etmez. Hicran Bolver de, iş icabı eğlentiye dahi gideceğini saklamıyan sevgili kocasının mazeretini candan kabul etti. Erkenden yattı. Lâkin gecenin bir vaktinde, gayet bed bir parfümle uykusundan uyandı. Bir de baktı ki, yanına girmeğe çalışan Hayri Bolver'in yüzünde, okadar sildiği halde çıkmamış ruj lekeleri var...

Ertesi günü, aksilik bu ya, sahiden idare meclisi toplanacaktı. Hayri Balver, salona en sonra girdi. Girer girmez de:

— Özür dilerim arkadaşlar, dedi, geç kaldım. Çünkü karım...

— Hacet yok, hacet yok, sesleri yükseldi. Yüzünden belli. Sen geç kalmamışsın, galiba yine bir gün evvelinden idare heyetini toplamışsın. Baksana, yüzün gözün tırmık içinde. Birader bâri bize de haber verseydin içtimaa memnuniyetle katılırdık!

Göz—Kulak

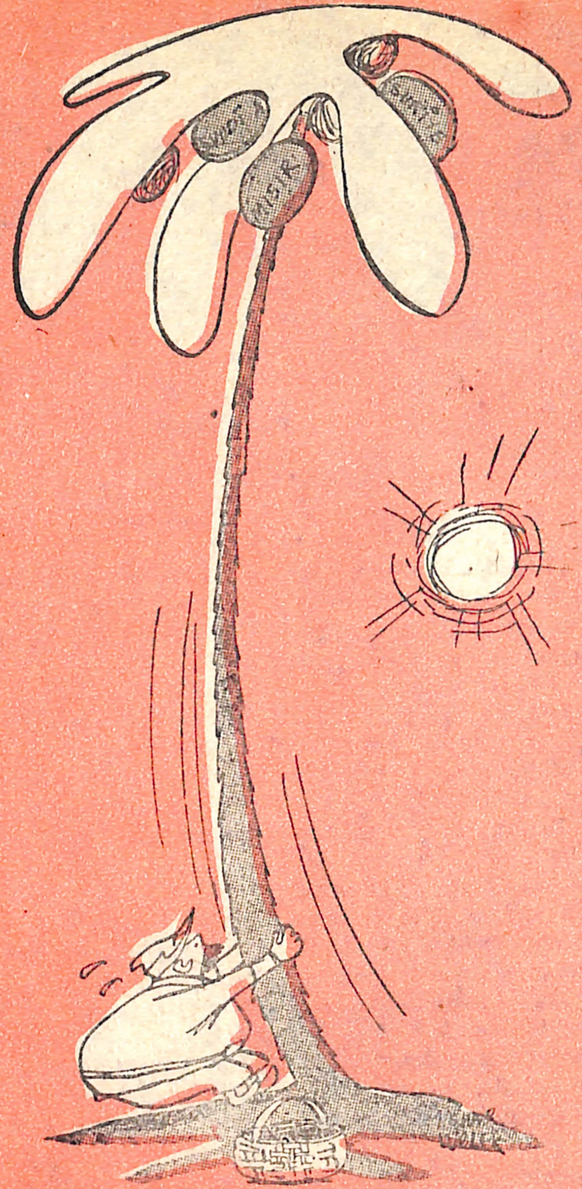
SAADET

Aşktan bahsediyorlardı. Eski evlilerden biri:

— Ah aşk, aşk... diye içini çekti. Karım da, ben de ömrümüzün yirmi beş yılını hiç bitmiyecekmiş gibi görünen bir saadet içinde geçirmiştik...

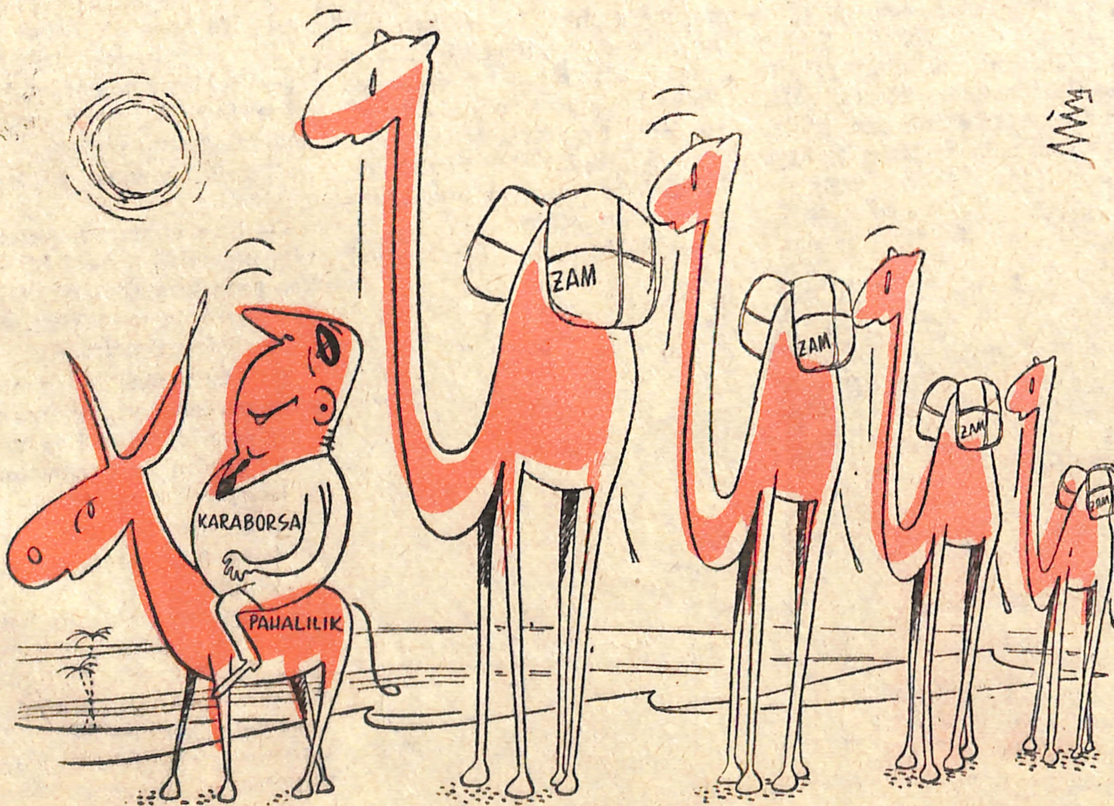
— Ne bahtiyarmışsınız... Sonra ne oldu? diye sordu münasebetsizin biri.

— Ne olacak? dedi anlatan. O saadet senelerinden sonra, yirmi beş yaşındayken, birbirimize tesadüf ettik ve evlendik...

YAZISIZ..

(Nehar Tüblek)

Yine gam yükünün kervanı geldi!..

(Niyazi Yoltaş)

ŞÖHRET

Üstad şair Yahya Kemal, İstanbulu yakından tanımak için ömrü boyunca sıksık gezintilere çıkmıştır şehir içinde. Ama valinin yıldırım teftişleri gibi değil. Bir gün yine «fakir Üsküdar» ın ücrâ semtlerinden birini dolaşırken pek tuhaf bir manzarayla karşılaştı. Sokak ortasında, küçük bir tezgâh... Bir adam, tabak, çanak yapıştırıyor. Levhası da var: «Yahya Kemal - her nevi tabak tamir edilir ve köpek kırkılır». Üstad adama yaklaştı:

— Maşaallah Efendi, dedi, pek meşhur bir isminiz var...

Adam güldü:

— Tabii beyim, beni tanımayacak değiller ya... Tam kırk yıldır bu mahallede tabak tamir ederim...

UTANMAZ

Annesi, Neclâ'ya çıkışıyordu:

— Utanmıyor musun pembe kombinezon giymeğe? Daha kocan öleli bir ay oldu ayol!

BİR HİKÂYE

Yazan : HİKÂYECİ

O Güzel Kız

SEVGİLİM, hayatım, bir tanem... Bu kelimeleri duymuyor muydu, Suna'nın içine bir baygınlıktır çöküyordu. İllâllah demişti artık.. Nereye gitse, nerede görünse, o güzel kız, erkeklerin başına bir belâ, erkekler onun başına bir ceza olup kalıyorlardı.

Suna, Beyaz Ay derneğinin maskeli balosunu öğrenince, deli gibi sevindi. Çok şükür, kırk yılda bir, rahatça eğlenebilecekti işte. Çünkü, öyle bir kılığa girecekti ki ,hiç kimse onu tanıyamıyacaktı. Ehemmiyet bile vermiyeceklerdi ona. Suna da, erkeklerin sırnaşıklığından, basma kalıp iltifatlarından kurtulup, dilediği gibi, gönlünce eğlenecekti.

Ama, kiminle gidecekti baloya? Hüsnü'yle mi? Muzaffer'le mi? İrfan'la mı? Hangisini tercih etseydi acaba? Hüsnü, son zamanlarda pek ateşli görünüyor, kıza nefes aldırmıyordu. Ne de olsa genç bir Nafia müfettişiydi. Bir işin peşine düştü mü, neticelendirmeden bırakmak âdeti değildi. Doğrusu, Suna da ona karşı bir zaaf duyuyordu. İşte sırf bunun için, baloya onunla gitmek istemiyordu ya... Bütün gözlere yabancı, başbaşa kalmak onunla, içini ürperti yordu genç kızın.

Nihayet kararını verdi: İrfan'la gidecekti. İrfan abdalcadı biraz. Maksat gidinceye kadardı zaten. İçeride onu kaybetmekten kolay bir şey olamazdı ki...

Suna İrfan'a telefon etti; gelsin kendisini alsın diye. Uzun zamandır hazırladığı, lâkin münasip bir fırsat bulamadığı için giyemediği bir dilenci elbisesi vardı. Evet, evet, dilenci kıyafeti... Bu kılığa girecekti Suna. Herkesin kendinde olmayana karşı hasret duyması meğer ne kadar doğruymuş. İstanbul'un en zengin tüccarının şımarık kızı olmak, Suna'ya dilencilikten daha imrenilecek şey olmadığı zannını veriyordu. Fakat akıllıydı Suna. İrfan'a o kılıkta görünürse, aradığı mahremiyeti baloda elde edemiyecekti. İtina ile, dikkatle makiyajını yapıp, körpe vücudunu pelâsparelerin içine emanet ettikten sonra, üstüne gayet uzun, gece mavisi bir kap geçirdi. Öyle ki, uzaktan Ortaçağ şövalyelerine benziyordu, maskesiyle ..

Nihayet, İrfan gelip onu bu muhteşem dış görünüş içinde aldı. Gecevarısına doğru Taksim Gazinosu'nun büyük salonuna girdiler. Girdikten iki dakika sonra da birbirlerini kaybettiler. Suna tekrar vestiyere gelip kapını bıraktı ve o özenilmiş sefil kıyafetiyle meydana çıktı. Yüzü, güzelliğini tamamen kaybetmiş, kirli bir hale sokulmuştu. Ustaca taklit edilmiş yara yerleri bile vardı cildinde ve maskesinin altından belli oluyordu mükemmelen.

Bir tek şeyi hesap etmemişti Suna: bu kılıkta kim ona partöner olmak isterdi? Lâkin bir tesadüf, meseleyi kökünden halletti. Bitli baklanın kör alıcısı olur hesabı, ayni sefil kılığa girmiş bir erkek zuhur etti ve tabiatiyle birbirlerini bulmuş olmanın sevinci içinde, dansetmeğe başladılar.

Yarım saat sonra, Suna, aradıklarını bulmuştu. Hüsnü, demir kıralının kızı Cansu'yla dansediyordu. Suna onu bir göründe tanımıştı, hintli kılığına rağmen. Hemen sokuldu kalabalık arasından. Hüsnü'ünn koluna dokundu ve tanınmıyacak kadar değişik, düdük gibi bir sesle:

— Bu fakire bir sadaka, bir dans lütfedin... diye yalvardı.

Bu hal, Cansu'nun o kadar hoşuna gitmişti ki, kahkahalarla gülerek kavalyesini Suna'ya bıraktı. Caz, uzun bir samba serisine başlamıştı henüz. Az sonra, Hüsnü merakla sordu:

— Kimsiniz? Maskenizi çıkarmak için gecevarısına kadar sabredemiyeceğim...

— Hahhahhay... Biraz evvel dansettiğiniz o müstesna genç kıza da muhakkak ayni şeyleri söylemişsinizdir, eminim...

— Vallahi söylemedim. Onu tanıyorum çünkü. Beraber geldik baloya...

— Ama tanımasaydınız, söylerdiniz ya...

— Yine de söylemezdim. Çünkü daha dansedişinden tanırdım onu. Halbuki siz, benim için yepyeni bir çehresiniz...

Suna, acemiliğe getirip, hiddetle ayağına bastı postallariyle, delikanlının.

— Affedersiniz, dedi sonra. Pek beceremedim de bu havaları...

— Haydi haydi, lâfı değiştirmeyin...

— Ne diye ısrar ediyorsunuz. Sonra nişanlınız duyarsa...

Suna bu sözleri içi korkuyla titriyerek söylemişti.

— Nişanlım mı? diye güldü Hüsnü.

— Öyle ya, dedi Suna. Herkes sizin Suna'yla nişanlı olduğunu zu biliyor artık...

— Ne Suna'sı? Hangi Suna? Kız sarardı, sendeledi.

— Saklamayın canım, hani şu güzel Suna. Hayatım canım, bir tanem diyormuşsunuz...

Hüsnü bir daha kahkahayla güldü:

— Size bunları hangi müzevir yumurtladı? Ayol biz onları her genç kıza söyleriz. O Suna dediğinize de muhakkak dalgınlıkla söylemişimdir...

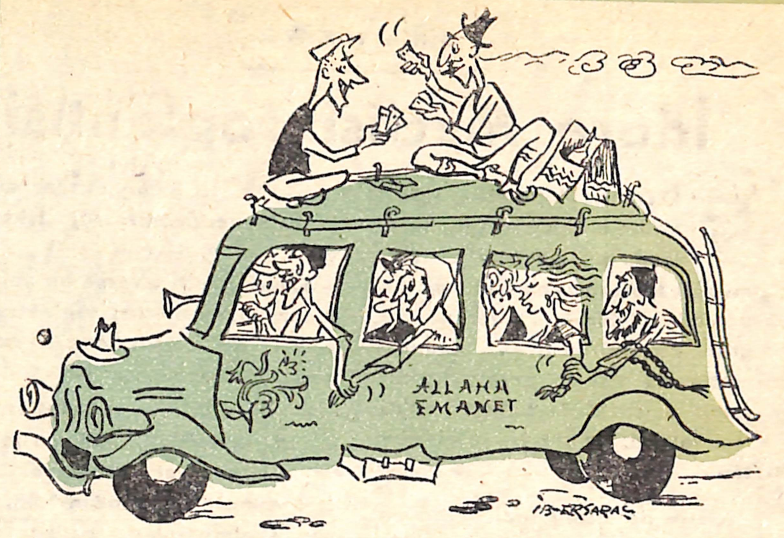
Bu kadarına dayanamazdı Suna ve dansı yarım bırakarak çıktı gitti hiddetle. Eve vardığı anda, telefon da çalıyordu. Açtı. Hüsnüydü:

— Nasılsın hayatım, canım, bir tanem? diye soruyordu. Kız hiddetle:

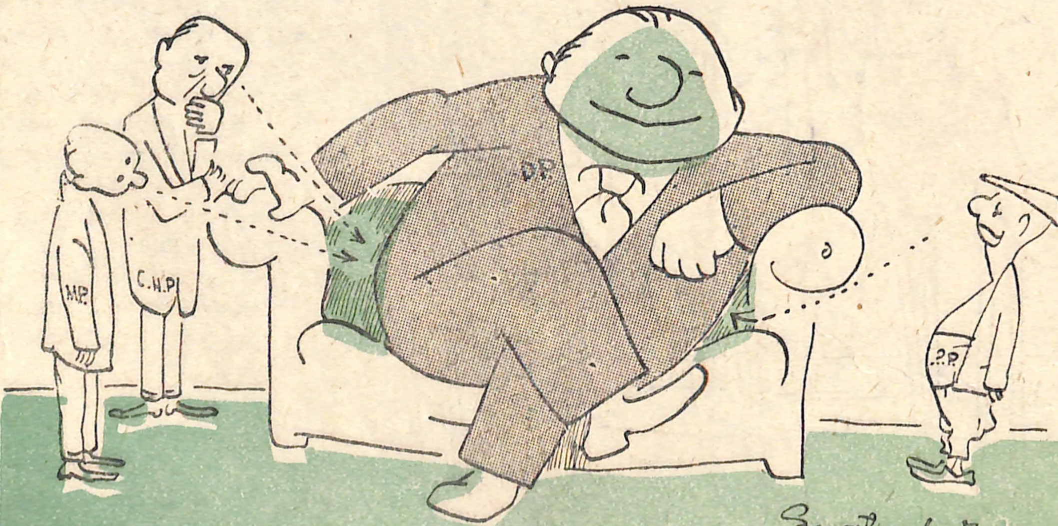
— Beni nasıl oldu da hatırladın? diye çıkıştı.

— Haydi haydi, dedi Hüsnü, maskaralığı bırak. Benimle balova gelmek dururken dilenci kılığına girip tebdil gezmeği Vali'den mi öğrendin? Seni daha ilk anda tanıdım ama, cezanı vermek istemiştim...

— *Hikâyeci* —

YAZISIZ!.. (İbrahim Ersaraç)

Muhalefet, ara seçimlere girecek... (Gazeteler) (Suat Yalaz)

İlk Fişek

Cevdet kudret, İlhan Tarus'u dairesinde ziyarete gelmişti. Onu biraz düşünceli gördü, sebebini sordu.

— Birader, dedi İlhan Tarus, bir çıkmazın içindeyim.

— Nedir Allahaşkına?

— (İlk kurşun) diye bir roman yazdık. Çok yayılmasını sağlamak düşüncesiyle, 40-50 bin basan İstanbul kitapçılarından birine verdik. Allaha şükür, iyi para da aldık. Ama adamcağız eserin adını beğenmedi. Şöyle aşka maşka ait, günün okuyucusunu çekecek bir isim bul diye tutturdu. Oysaki (İlk kurşun), kurtuluş savaşında patlıyan ilk kurşun problemini çözmiye çalışan bir kitap.

— E, dedi Cevdet Kudret, nolacak şimdi?

— Vallah şaşırdım kaldım.

Cevdet Kudret kısaca düşündü, başını kaldırdı:

— Ben senin romana bir isim buldum, dedi, hem konuyu, hem de kitapçının fikrini ifade edecek.

İlhan Tarus atıldı:

— Aman, çabuk söyle!

— İlk fişek!

ERKEKLİK

Adliye tarihimizde ilk görülüyormuş. Bir adam karısını mahkemeye vermiş. Ne diye biliyor musunuz? Karısı, adam hastayken ilâç vermiş, erkekliğinden etmiş.

Dünyada ne iyi kadınlar var ama, kıymeti bilinmiyor yoksa. Mahkemeye vermek değil, böylesine teşekkür bile etmeli. Bunca yıldır, başımıza gelen bunca belâlar, kör olsun hep erkekliğimizden değil mi?

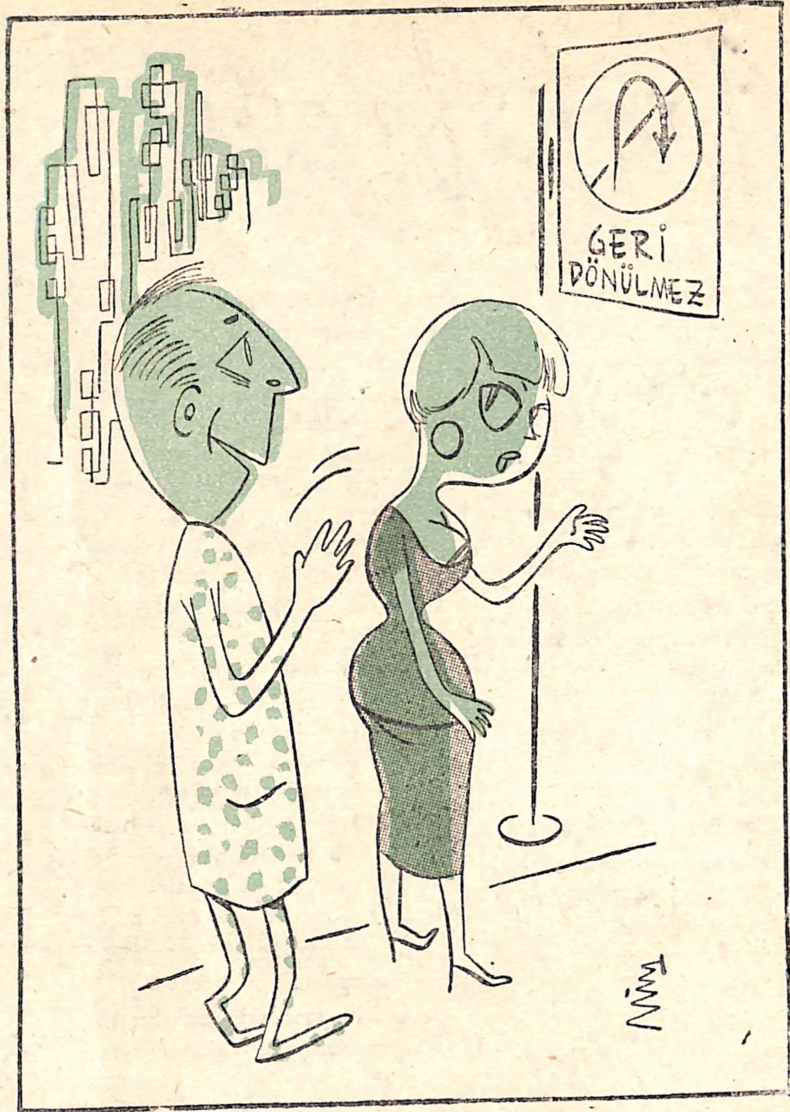
ÇEK

Hacıağa, epey para kazandıktan sonra İstanbula gelmişti. Kendisine paralarını bankaya yatırması gerektiği söylendi. O da öyle yaptı. Bankadan, hazrete bir çek defteri verdiler ve nasıl kullanacağını gösterdiler. Hacıağa'nın bu iş pek hoşuna gitti. Eh, kredisi yüksekti. Boyuna çek yazıp para çekiyordu. Bir gün kendisini alelâcele bankaya çağırttılar. Müdür:

— Aman Rıza Bey, dedi, bir yanlışlık olmuş, hesabınızdakinden fala para çekmişsiniz. On bin lira açığınız var. Ne yapıp yapın, bunu bankaya yatırın...

Rıza Bey sırıttı:

— Golay be paşam, dedi, bir çek yazıvirirım, olur biter!

Adam — Peşinizi bırakmak mı? Nasıl olur hâmfendi, altıncı şubenin emri var!..

(Niyazi Yoltaş)

SEBEBİ NEYMİŞ?

Ayten, küçük kardeşiyle bakkal gitmişti. Ayten güzel kızdı ha... Bakkal da ona bir cemile olsun diye, küçüğe:

— Milli olarak daha ne var?

— Al yavrum şu kavanozdan bir avuç şeker de, ye... dedi.

Küçük:

— Teşekkür ederim. Siz verin, daha iyi...

— Aman ne terbiyeli çocuk bu? dedi bakkal. Kendi bile almıyor...

Ayten'in kardeşi arsız arsız sırıttı:

— Ondan değil amca, dedi, sizin eliniz daha büyük...

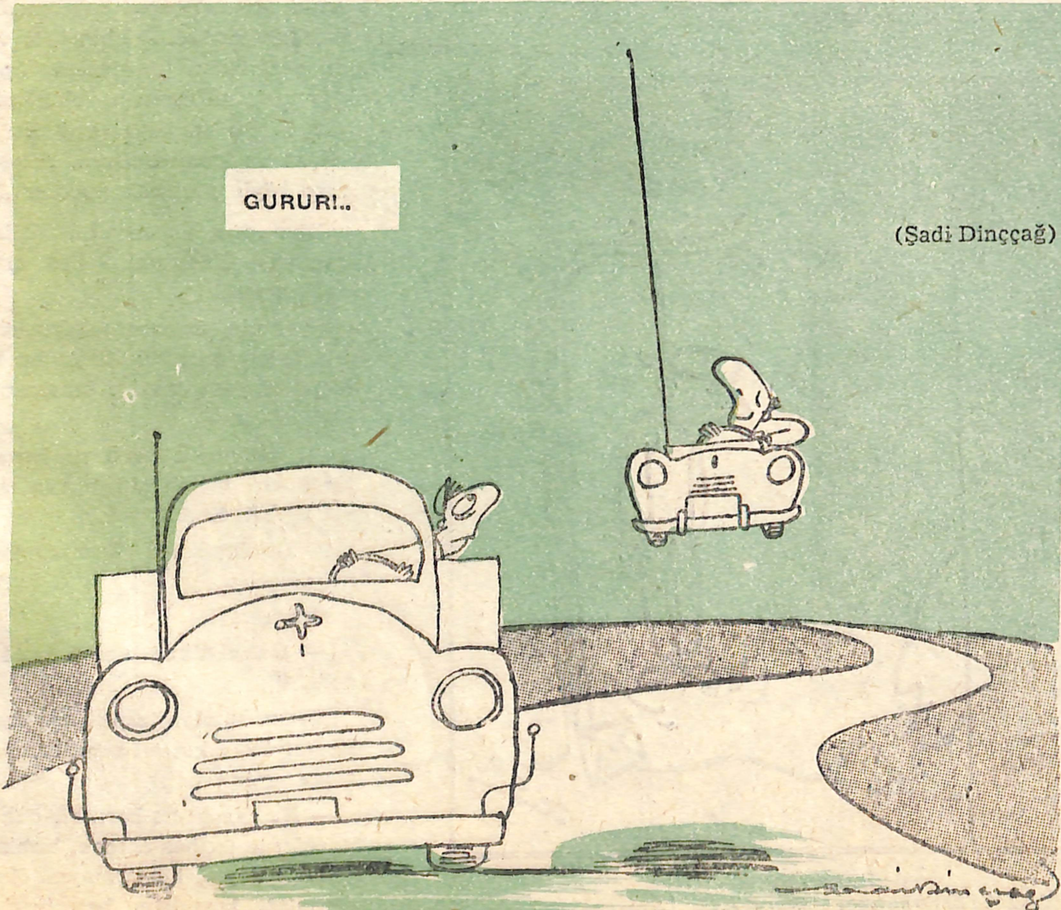
KESTİRME YOL

Anadoludan yeni gelmişti. Mis sokağından geçerken, gceenin o vaktinde, köşe başında bekliyen bir boyalı kadına sordu:

— İlk yardım hastahanesine gideceğim... Acaba nerden gitsem ki?

Kadın adamı bir süzdü, sonra:

— Gel benimle, dedi, seni kestirmeden göndereyim!

GURUR!..

(Şadi Dinççağ)

İntihar

BİR iş için komiserin odasında bekliyordum. Memur:

— İntihar eden kadını, denizden çıkardık, getirdik, dedi.

Komiser:

—Muayeneye sevk ettiniz mi? diye sordu.

— Evet, raporda tedaviye lüzum olmadığı yazılı...

— Kadını buraya getirin!..

İçeri giren kadının eteklerinden hâlâ sular sızıyordu. Saçına da bir yosun dolanmıştı.

Komiser sordu:

— Adınız?

— Bedia...

— Yaşınız?

Kadın biraz düşündükten sonra:

— Yirmi dokuzuna bastım, dedi.

Komiser sordukça, kadının verdiği cevaplar bir memur daktiloda yazıyordu.

— Evli misiniz?

— Gibi...

— Bayaaan... Evli misin, bekâr mı?

— Evli yazın siz...

—İntizarınızın esbabı?

— İntiharınızın esbabı?

— İntiharın sebebi mi olurmuş? Ettim işte.

— Bâyââân... rica ederim, raporunuzu yapacağız...

— Ayol, ben deli miyim? Rapor falan istemiyorum.

— Vazifemiz... Belkim de cinayettir... belkim de sizi vardır bir teşvik eden... Belkim biri sizi kaza ilân tekmelemiştir...

— Hayır, hayır... Ölmek istedim, kendimi denize attım. Hiç kimsecik mesul değil...

— Neden ülmek istersiniz?

Aaa.. ayol keyif benim değil mi? İster ölürüm, ister yaşarım...

— Yok uyle yağma... Kendiliğinden ülmek usur, ama atasin ken kendini denize, müsayede yok una...

Kadının cevap vermediğini gören tecrübeli komiser, onu söyletmek için sordu:

— Yuksam kocandan istedin en angi bir şey ... u da almadı... Hattın gendim denize

— Ne münasebet...

— Uyleysan, kürk istedin...

— Hayır...

— Soyle bayâân... Var midır, basga bir parmak bu iste?..

— A... Ne parmağı olacakmış..

— Meselâm, bir yabancı parmak gibi...

— Hayır...

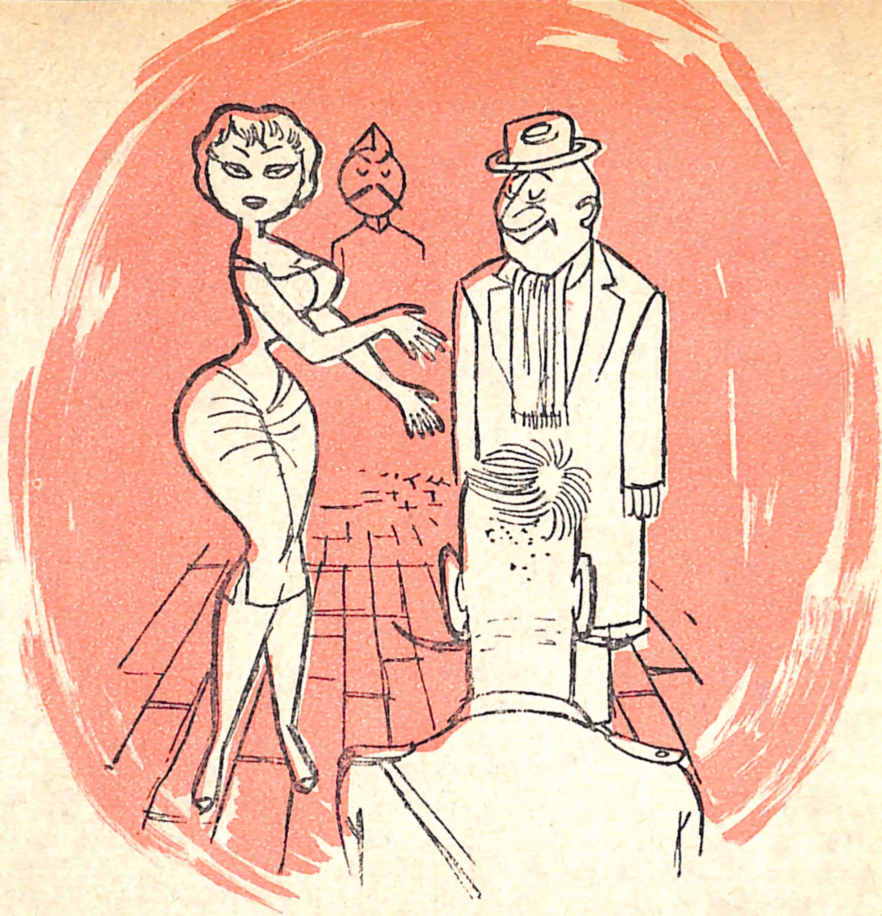
— Anladım, kucanız bırakmadı sizi bir yerde gidesiniz, bu da ayat midir, dediniz, hatladınız tenize...

— Değil diyorum size...

— Masarifat fazlaydı belkim de evde. Undan sebep...

— Hayır efendim... Neler çıkarıyorsunuz?

— Bir kiskançlık girmiş midir arada?

Kadın iskarpinini yere vurdu.

— Ay şimdi çat diye çatlıyacağım.

— Kucanız ihtiyar mıdır?

— Genç...

— Dar midır geliri?... Meymur mudur bir yerde?

—Mütâyit...

Komiser kızdı:

— Bire bâyââân, dedi, var yirmi dort sene komiserim, gûrdum belkim beş yüz intiyar... Angi kari üldurmek istemiş gendini, esbabı ya gündermemiş kucası sinamada, ya demiş efendima soleyim, bu kadar buyanma... ya bir çurap ya bir kûrk...

Kadın:

— Aman ne kadar meraklısınız dedikoduya, dedi, söyleyim de içiniz rahat etsin:

Akşam benimki geldi. Mevsimlik tayyar isterim, peki dedi. Ben şimdi isterim hadi terziye dedim. peki dedi. Terziden çıkınca bir emprime iskarpin dedim, aldı. Bu akşam yemeği dışarda yiyelim, dedim, olur dedi. Yemekten sonra sinemaya götür, dedim, götürdü. Sinemadan çıkınca, içim sıkılıyor, otomobille Boğaza gidelim, dedim, razı oldu. Sabahleyin evden çıkarken, «bugün de işe gitme!... Ruhum sıkılıyor» dedim. «olur şekerim» dedi. "Hadi bana bir küpe al!,, dedim. Üç bin liraya küpe aldı. «Bunu beğenmedim, değiştir,, dedim. İki bin üste verdi; değiştirdi: Ne desem " peki yavrum,, ne istesem "olur şekerim...» Bu da hayat mı? Bu da hayat mı komiser Bey... Allaşkınıza böyle yaşamak mı olur?...

Düm düz bir hayat... Vallahi canımdan bezdim!.. Ben artık yaşayamam!..

O sırada, evvelce telefon ettiler kocası gelmişti: Kadın bu kılıkta dünyada taksiye binemem!.. dedi: Adam:

— Üzülme karıcığım, hemen şimdi bir hususi alırım, sen emret!.. dedi: Kadın bağırdı:

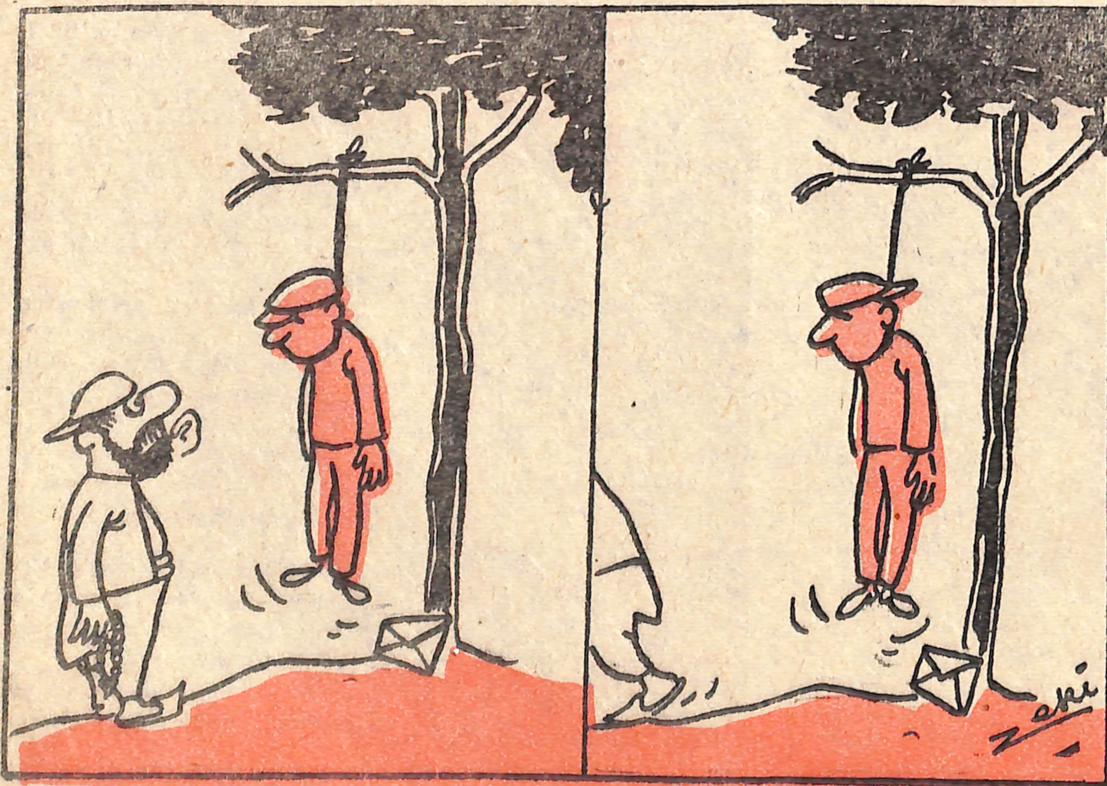
— Gördünüz ya Komiser Bey, gel de çek!..

Komiser:

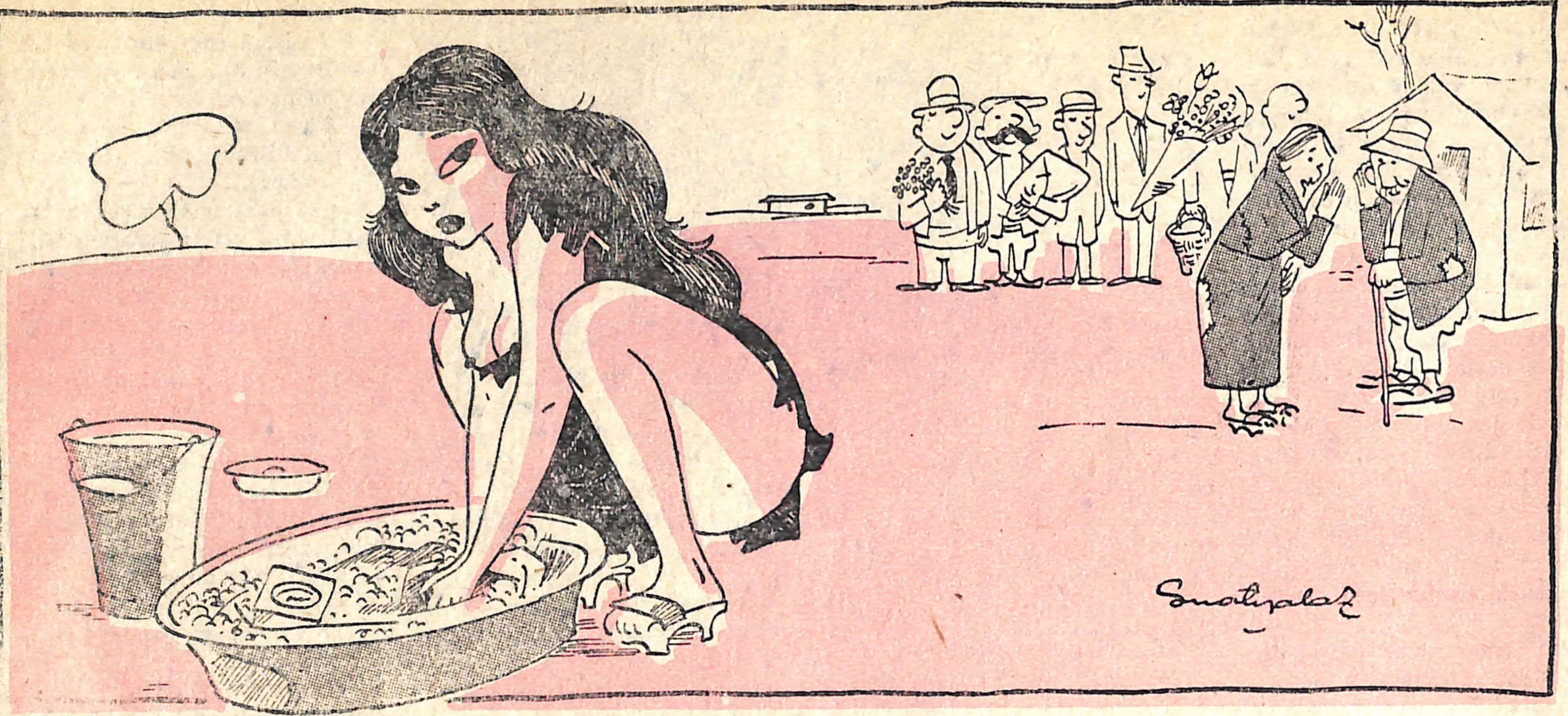
— Hâkki âliniz var bâyâââm, dedi.

Kadın tutulan zaptı imzaladı. Kocasiyle çıkınca komiser, memura emir verdi:

— Ne zaman bu kari, bir daha ki seferde intihar edecek, bırakın gendi halinde, kurtarmayın. Zira efendim,, kurtulsun beşeriyet!...

YAZISIZ!.. (Zeki)

— Üstünde yok, başında yok. Bunun nesini isterler bilmem ki..

(Suat Yalaz)

DİŞ MACUNU

FİLİPİN takım Adaları eşrafından ve etibbasından ve bu mıntıkanın simsar kullanmayan tek doktoru, meşhur asabiye mütehassısı Dr. Arşak Renoire'in uydurduğu formüle göre ayar edilmiş muhtelif septik ve antiseptikleri hâvi esaslı diş macunudur.

Dr. Arşak Renoire; uzun boylu, sarışın, mavi gözlü, siyasî kanaatleri bakımından gayet namuslu, hazırcevap, nüktedan, evine düşkün bir aile babasıdır. Binaenaleyh, kendisinin hazırladığı formüle itimat etmemek delilik olur. (Buraya kadar olan kısım «Journal de l'Académie de L'egion Etranger» den alınmıştır. 19 Rebiülevvel 1979 tarihli pazar ilâvesine bak.)

Dr. Arşak Renoire, antiseptik maddeleri halt etmek suretiyle (karıştırmanın Arapçası) mikropların semmî tesirlerinin tezayüdüyle, dünyada hiç bir şeyin kaybolmıyacağı, kaybolsa bile polis tarafından polis kuvvetiyle bulunacağı hakkındaki Lavvazya kanununu ikinci defa kendisi keşfettikten sonra bu macunu hazırlamıştır. (Dr. Arşak Renoire'ın dişleri takma olduğundan kendisi esasen diş macunu kullanmazdı.)

Dantifisolin

Diş macunu ambalâjı içinden çıkan kâğıtları hiç merak edip te okudunuz mu? Okumadınızsa, aman okuyun. Bu kâğıtlarda, pek eğlenceli şeyler yazıyor.

Dün açtığım bir diş macunu ambalâjından çıkan kâğıdı beraber okuyalım:

BU MACUNUN TERKİBİ

10 gr. Arap sabunu
10 gr. yeşil sabun
10 gr. Çamaşır sabunu
10 gr. Tuvaelt sabunu
2 gr. Kristalize tuz ruhu
1 miligr. Saf kezzap
3 gr. Hakikî B vitamini
25 gr. Nişadır
15 gr. Nişasta

Ve formülün sırrı olduğu için söylenmeyen, gizli tutulan 2 gr. üstübeç.

FAYDALARI

1 — Bir defa ucuzdur, İsmi ve etiketi öbür macunlardan ayrıdır.

2 — Dişleri, başka diş macunlarından daha az tahrip eder.

3 — Mikropları öldürücü tesiri o kadar fazladır ki, tesirin şiddetinden dişleri bile kısa zamanda mahveder.

4 — Terkibinde üstübeç olduğundan dişleri bembeyaz yapar.

5 — İçinde Hacıyağı ve karanfil ruhu olduğundan, ağzınıza, içinizi bayıltıcı bir rayiha yayılır; iki saatlik yoldan parfümeri mağazası gibi kokarsınız.

6 — Terkibinde sabunu da olduğundan, yalnız ağzınızı köpürtmekle kalmaz, çamaşır, bulaşık ve leke çıkarmada da kullanılır. Musluk, lavabo gibi madeni ve fayans bilcümle eşyayı temizler.

7 — Ayrıca bu diş macununun terkibinde cinsî kudretinizi arttıracak meyan kökü ve köpek kavunu ile, baldıran suyu da vardır.

8 — Sabah kahvaltılarında bir dilim ekmeğe sürüp yiyebilirsiniz. (Bu sizin bileceğiniz iştir).

NASIL KULLANILIR?

Hayatınızda hiç diş macunu kullanmadınız mı? Kullanırken de mi görmediniz? Basbayağı kullanılır. Yeni kullanacaklara tarif edelim. Evvelâ bir diş fırçası alırsınız. (Elbise, ayakkabı, badana fırçaları katiyyen olmaz.)

Diş macunu tüpünü dip tarafından sıkarsınız. (Dikkat: vidalı kapağını açmadan sıkarsanız pırtlar.) Fırçanın üstü macunla dolunca, üstüne su döker (iyi su olmasına dikkat!) fırçayı ağzınıza sokarsınız. Ağzınızı sağa sola çevirirsiniz.

Adres: Mişon Penazi Halefi Yasef Penazi ve mahdumları Türk Anonim gayrı tıbbî müstahzarlar şirketi.

Tahtakale, Ortalık handa 27 No. lu oda. Tel: (Komşumuzdur. 00518).

Hem Şeref, Hem Para!

Yazan : Şerifzâde Şerafettin ŞEREF

Bu meseleyi uzun uzun düşündü. Arkadaşına söylemeli miydi? Yoksa göz mü yumsun?.. Ama her gece gözü önünde bu rezalet tekrarlanırken susabilir miydi? Doğrusu Ragıp ta bunu haketmişti. İnsan bu yaştan sonra evlenmeğe kalkar mı? Hadi evlendin diyelim, yaşına başına uygun birini bulsana...

Çocukluk arkadaşıydı. Araya uzun yıllar girmiş. Emekliye ayrıldıktan sonra, İstanbulda karşılaşmışlardı. Bankalardan birinin yaptırdığı, taksitle sattığı evlerden ikisini de almışlardı. Şimdi iki çocukluk arkadaşı, iki komşu, olmuşlardı. Ragıp bahçesine ağaçlar, asmalar çiçekler dikmiş, küçük bir park yapmıştı. İşte rezalet her gece bu bahçede, kameryenin altında oluyordu.

Hani insana rahat battı, derler mi? Bu Ragıb'a da rahat battı. «Evleneceğim» diye tutturdu. Karısı on yıl önce ölmüştü. İki kızını çoktan gelin etmiş, oğlu da Ankarada memurdu. Ragıp Beye:

— Sen çıldırmışsın, dedi, insan bu yaştan sonra evlenir mi?

Ragıp Bey:

— Ben şimdiki delikanlıları cebimden çıkarırım!

Diye başlamış, gecenin birine kadar olmadık zanparalık masalları anlatmıştı. Zaten bu iş, hikâyeye kaldı mı, iş yok demektir. Ragıp Bey öyle atomik palavralar sallıyordu ki arkadaşı dayanamadı:

— Biz yaşta olanların önce beli gevşer, sonra eli gevşer, en sonra da dili gevşer, dedi, şimdi senin dilin gevşemiş. Diline ne kadar güvenirsen güven, bu işi yalnız dille beceremezsin...

O zaman Ragıp Bey:

— Vallahi dün gece... Billâhi evvelisi gece...

diye yeniden sürekli atışa başlamıştı.

Bir aya kalmadan Ragıp Bey evlendi. İşin doğrusunu söylemek gerekirse, Ragıb'ın karısını gördükten sonra, onun da evliliği içi çekmedi değil. Hani gazetelerde sarışın bomba, esmer bomba, kumral bomba, yahut Amerikalıların Sutyen güzeli, külot kraliçesi diye resimler çıkıyor ya... Ragıb'ın karısı da hâzâ gazetedeki resimlerden fırlama... Saçlar yeni açmış krizantem. Ense tabak gibi meydanda, insanın gidip elense çekeceği geliyor. Ragıp Beyin genç karısını ne zaman pencereşinden görse, hemen şu türküyü tuttururdu:

Öyle mi derler tombul gelin,
Böyle mi derler,
O beyaz gerdana yavrum,
Yaylâ mı derler...

Zemberekli göğüs, vidalı bel, yaylı kalça...

Aşk olsun Ragıb'a. Herif, tak ma dişle, epi iş beceriyor, ne merde, ne nâmerde muhtaç olmadan, ensesi kalın kurt gibi, kendi işini kendi görüyor. Hattâ bir akşam arkadaşına:

— Sen bana iyi bak, ben böyle bir tabur karıyı idare ederim, demişti.

Sonra da işin sırrını açıklamıştı:

— İş erkekte değil, kadındadır. Neden yaşlı kadın almadığımı, şimdi anladın mı? Kadın alacaksan, öylesini al ki, onu görünce, insan, ölü olsa dirilsin!

Az kalsın, Ragıb'ın dedikelerini yapacaktı. Eğer geçen gece, bahçedeki o, Louvre müzesi ne lâyık klâsik tabloyu görmeseydi, az kalsın o da böyle atom bombası bir kızla evlenivercekti.

Manzara her gece aynı saatte, ayni yerde tekraralanıyordu. Bahçenin çitinden dumanı üstünde bir delikanlı içeri atlıyor. Ragıb'ın karısıyla bir kapışıyorlar. Delikanlı bir elense çekiyor. Kucağına aldığı gibi yallah kameryenin altına... Çayırların üstünde tuşa getiriyor.

Bu kadarına dayanamazdı. Yarım asırlık arkadaşının gözünün önünde namusuna leke, hem de böyle yağlı kara leke sürülmesine dayanamazdı. Bir akşam:

— Ragıp, dedi, karın sana ihanet ediyor.

Ragıp Bey güldü:

— İmkânsız!

— Gözümle gördüm.

— İmkânsız!

— Gel, bir gece sana da göstereyim.

— İmkânsız!

Arkadaşı kıpkırmızı oldu:

— Elli beş yıllık arkadaşlığımız şu anda bitti. Sen namussuzun birisin!

Diye bağırdı.

O zaman Ragıp Bey:

— Sen beni kıskandığın için karıma iftira ediyorsun, dedi.

— Ya isbat edersem?...

— Boşarım!... Peki, ya sen isbat edemezsen?...

— Eğer isbat edemezsem, sana üç yüz lira veririm. Suratıma da tükür!...

Hemen pazarlığa giriştiler. İsbat ederek Ragıbın suratına tükürecek, üç yüz lirasını alacak. Ragıp ta karıyı boşayacak!... Edemezse Ragıp onun suratına tükürecek, üç yüz lira alacak.

— Yarın akşam saat dokuzda çitin arkasına gizlenelim...

— Peki...

İki ihtiyar eski arkadaş dokuza on kala çitin arkasına tam siper oldular. Dokuzda Ragıp Bey'in karısı bahçeye çıktı.

— Nasıl, gördün mü?

Ragıp Bey:

— Ne var bunda, bahçeye çıkmasın mı? dedi.

— Dur, biraz bekle!...

Demeğe kalmadı. Delikanlı çiti atladı. Genç kadın ona yaklaştı :

— Gördün mü Ragıp?

— Bir şey yok ki...

— Şimdi görürsün...

Genç kadın, kendisine kollarını uzatan delikanlıya:

— Siz kimsiniz?

Diye sordu.

— A... beni tanımadınız mı?

— Çabuk, defolup gidin burdan!...

Amma iş!... Bu gece film değişmişti.

— Fakat... rica ederim, bir dakika...

— Gidin, diyorum, yoksa şimdi bağırırım... Ben namuslu bir kadınım, anladınız mı? Arslan gibi kocam varken, sana mı bakacağımı zannediyorsun?...

Delikanlı:

— Çıldırdınız mı? Şakayı bırakın!...

Diye kadına her geceki gibi elense çekmek istedi. Fakat suratında bir tokat şakladı. Arkadan da iskarpin kafasına indi. Delikanlı ters yüzü döndü. Kadın da salına salına içeri girdi.

Ragıp Bey, eski arkadaşının suratına üç defa tükürdü. O da emekli cüzdanını Ragıb'a uzattı:

— Al kırdır!...

Dedi.

İçeri giren Ragıp Bey «hem paramı, hem şerefimi kurtardım.» dedi.

O gün, imzasız bir mektup alan genç kadın, Ragıp Beyin cilâlı çıplak başına bir öpücük kondurdu:

— Tontonum benim!... dedi.

Bir gece sonra, aynı yerde, ayni saatte, ayni manzara tekrarlanıyordu.

Pencereden seyreden Ragıp Beyin arkadaşı, elini dizine vurarak:

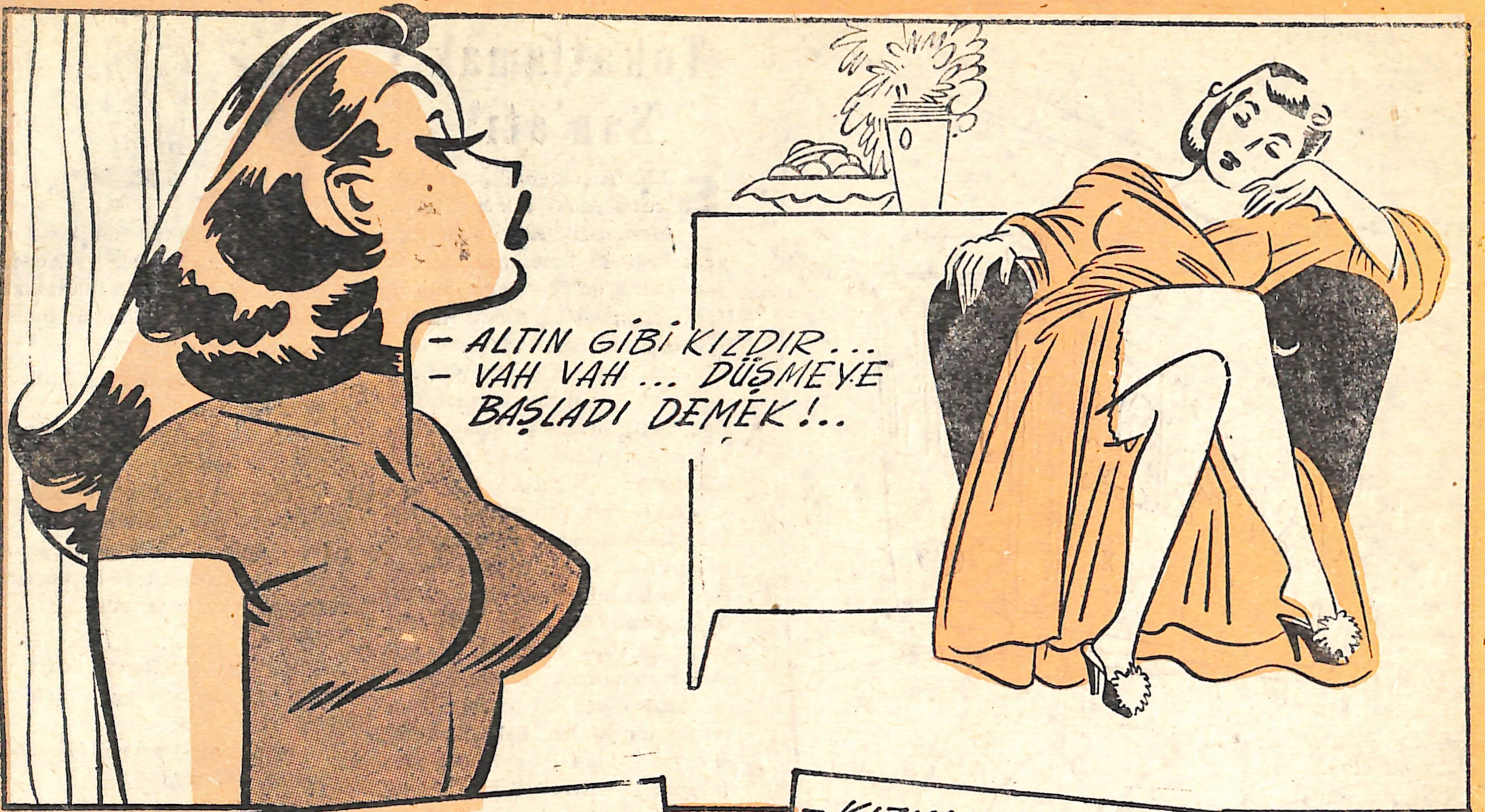
— Herifin amma da teşkilâtı var!

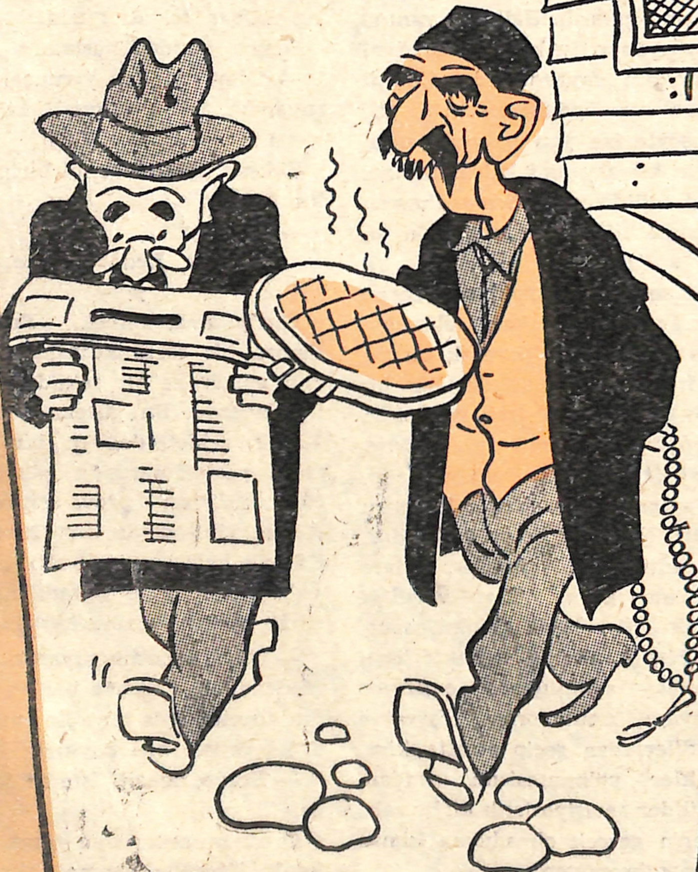
Diye söylendi.

Doktor — Jambon, rosto, istakoz gibi etler yasak, baklava, sarı burma, hanımgöbeği, lokma, kadayıf gibi hamur tatlılarını da yemiyeceksin!..

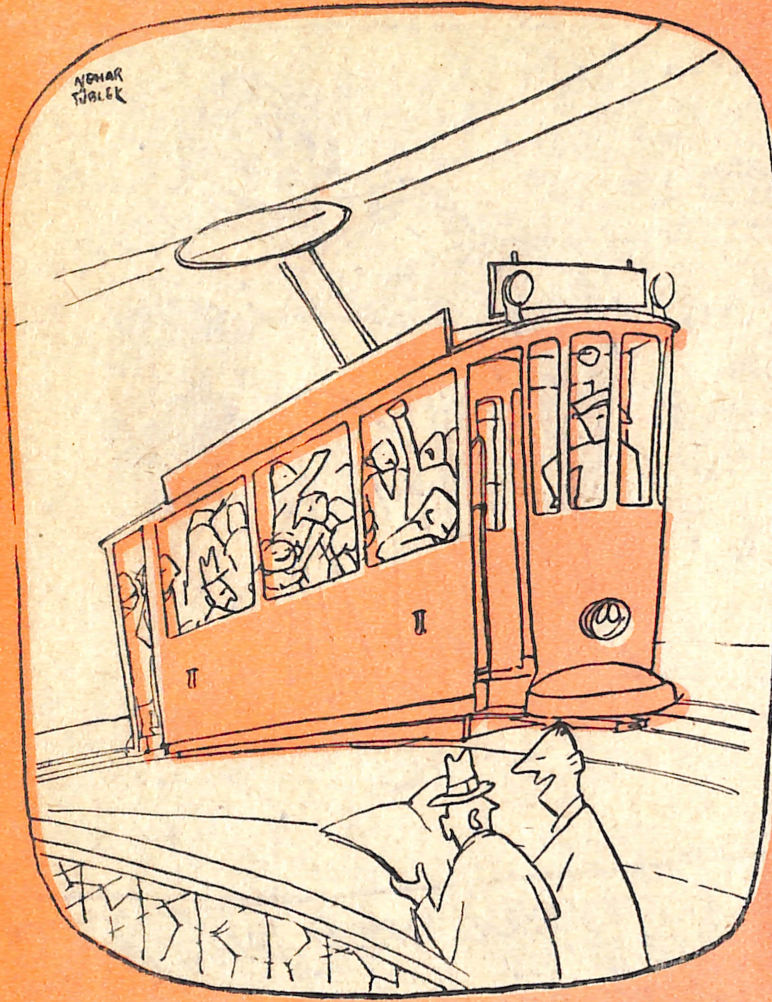
(Tonguç)

Altın Düşmeğe Başladı... (Gazeteler)

— Tramvayı gördüm de aklıma geldi: Fransaya kaplumbağa ihraç edecekmişiz!..

(Nehar Tüblek)

— Uslu uslu oyna, yoksa umacıya veririm seni!..

(Tonguç)

HİKÂYE:

Tokatlamak San'atı!

SEMRA çok güzel kızdı doğrusu. Ama pek huysuzdu. Hem nasıl? Allah eline hiçbir erkeği düşürmesin dedirtecek cinstendi. Kâmil de bunu bilirdi. Hani şu aktör olan, Kâmil Arson.. Bilirdi, çünkü Semra'yla evliydi.

Meselâ bir şey hoşuna gitmedi, değil mi? Yahut Kâmil azıcık ters bir lâf etti: şırak diye tokadı atardı yüzüne. Hattâ, öbür yanağını uzatmasına bile hacet yoktu. İkinci tokat, daima birincisinin yankısı gibi, kendiliğinden gelirdi. Veya, zavallı Kâmil bir meselede Semra'dan farklı düşünmek küstahlığında bulundu. Sen misin bulunan? Şırak şırak, şırak da şırak... Gelsin tokatlar... Biçare Kâmil'in suratı dövülmüş köseleye dönmüştü bu yüzden. Peki, diyeceksiniz, enayi mi bu da? Ne diye tahammül ediyor Semra'nın bu mânasız kaprislerine, tokatlama hevesine?

Bir kere bu, Semra'da bir heves değil, âdeta zaruretti. Ondan sonra, ah onun o kalçaları yok mu... O korsesiz, bıngıl bıngıl görünüşlü, taş gibi sert kalçaları. İşte Kâmil'i mahveden onlardı.

Bir gün Kâmil üşenmedi yediği tokatları saydı: yetmiş çift...

Tokat mevzuunda ihtisas yapmıştı Semra artık. Kâmil de rol değiştirdi. Umumiyetle jönpröme rollerine çıkardı. Halbuki, yanında oynıyan artist kızlar yüzünden, bu imkânı kaybediyordu. Çünkü kazara kızı öpmesi icabetse, yahut şöyle bir yan bakacak olsa, gergin bir tay gibi kalçaları üzerinde dikilerek, Sema hemen yanında bitiveriyordu: Şırak, şırak!... Tamam.

Bu sebeple, yanakları kızaran Kâmil'i komiğe çıkarır oldular.

Zaten, hastalık denecek bu zaafı hariç, Semra hârikulâde bir kızdı. Kocasına da çok iyi bakar, severdi onu. Kâmil de, malûm, delisiydi karısının. Delisiydi, çünkü evleneli pek fazla olmamıştı henüz. Netekim, beraber iş aldıkları filimlerde, rejisörler, onlara genç karı koca rolleri vermeği tercih ediyorlardı. Çünkü, spotların ışığı altında, reflektörlerin köredici aydınlığında o derece dünyayı unutuyorlar, öylesine kendilerinden geçip etrafta kimsecikler yokmuşcasına candan, gönülden sevişiyorlardı ki; bu sahnelerin gerçek olmadığına kimse yi inandıramıyordunuz...

Bir gün patron onları çağırdı:

— Bana bir senaryo getirdiler.

— Ya...

— Tam size münasip bir rol içinde...

— Ya... Teşekkür ederiz...

— Yalnız filmin bir yerinde, Semra'nın sana müthiş bir tokat indirmesi lâzım... Bilmem buna katlanabilecek misiniz?

İkisi de içlerinden güldüler. Dışlarından:

— Ne yapalım? Gayret ederiz... dediler. Patron da güldü:

— Ne düşündüğünüzü biliyorum, ama dedi; sahnede, ışık altında kocasını tokatlamak evde veya otobüste dövmeğe benzemez. Tokat atmak bir sanattır...

Semra:

— Ne yapalım şekerim, dedi kocasına, sanat herşeyden üstündür...

★

— Sıra sizde, Semra, Kâmil! Sahne başlamıştı.

— Tamam... sen Semra, şimdi şöyle kolunu açıp hudâî bir sille aşkedeceksin...

— Ne yapacağım, ne yapacağım?

— Aman bu yeni nesil... Ne zor bunlarla anlaşmak yahu... Tokadı basacaksın...

Provadaydılar. Semra, denildiği gibi yaptı. Fakat rejisör kükredi. Kudurmuştu sanki:

— Yahu hergün hırlaşan siz değil misiniz? Okşama kocanı kızım, bas tokadı gitsin...

Semra yeniden başladı.

— Olmuyor, çok yumuşak vuruyorsun. Daha kuvvetli, ki tabii olsun...

Tekrar. Şakırtılar birbirini takip ediyor.

— Ya şimdi?

— Olmaz. Evde çalışın, öyle gelin...

★

Garip ama, gerçek. Provada Semra bir türlü kocasını gereği gibi vahşiyane bir şekilde tokatlıyamıyordu. Bu yüzden bedbaht Kâmil, şiddeti değişen bir sürü tokat yemek zorunda kalıyordu. Rolü başkasına prova ettirdiler. Koyun gibi sakin bir kızcağız, Kâmil'e öyle bir tokat attı ki, zavallı aktör, neye uğradığını şaşırdı. Bunun üzerine karısına:

— Rolü kaçırdın diyecek oldu. Mededallah... Semra bir an kendini unutup öyle bir sille yapıştırdı ki, rejisör bile haykırdı:

— Bravo, tamam, işte böyle olacak...

O akşam senaryoyu yazan delikanlı Kâmil'in yanına sokuldu:

— Nasıl? Dedi, Semra'yı elimden alır da evlenir misin? İşte intikamımı fazlasiyle aldım, eşşek sudan gelinceye kadar yedin dayağı...

FRANSIZ MİZAHINDAN :

Giderayak

BUNA dayanılmazdı işte... Bir ay içinde üst üste dört defa... İmkânı, mı vardı bunun? Bu şehirde polis yok muydu yani?

Paul Marchand, mağazasının kapısını açıp da içeride en kıymetli eşyanın yerinde yeller estiğini görünce, içinde Paris emniyet müdüründen başladı... Kasa da aralıktı. Hemen hamle etti: bomboş... Pek fazla birşey yoktu ama, ne de olsa para, paradır.

Birdenbire birşey dikkatine çarptı: kasada bir kâğıt vardı; bir pusula...

«Aziz Mösyö Marchand,

Sizi böyle dört taksitte soyduğum için özür dilerim. Gerçi henüz aldıklarımı elden çıkaramadım, ama yakında bu işi görmek, hem de hayli yaşlandığım için meslekten emekliye ayrılmak üzere Parisi terkedeceğim. Bisikletimle ne götürebilirsem o kadar alabiliyorum. Bu hesaba göre, mağazanızı bir beşinci defa daha ziyaret mecburiyetindeyim. Sizden rica ederim, nafile yere polise müracaat etmeyin. Ben yine işimi görürüm, lâkin sadece bana zorluk çıkarmış olursunuz. Size söz veriyorum, sessiz sadasız ortadan kaybolacağım. Siz çok zengins'niz. Varsın bir kıdemli gece hırsızı servetinizden biraz çimlensin. Tekrar özür diler, saygılarımı sunarım».

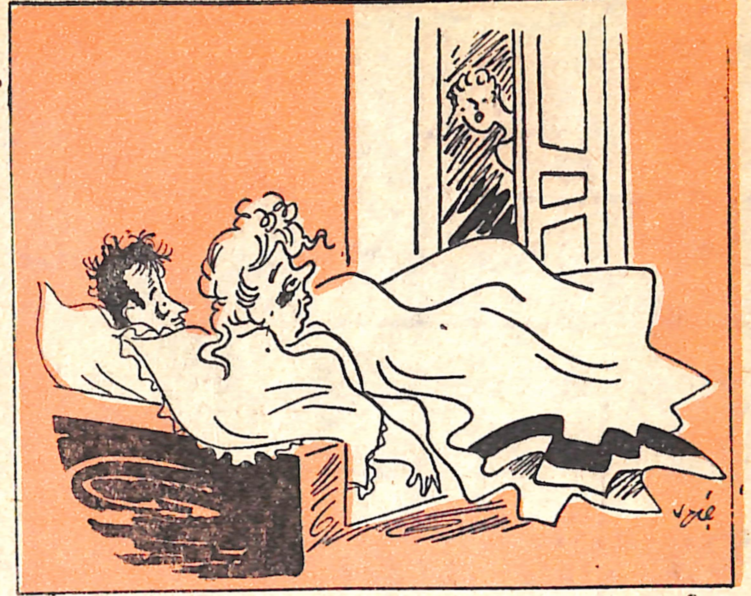
Marchand, bu satırları okuyunca deliye döndü. Arsène Lupin'vâri bir cüret ve cesaret nümunesiydi okudukları, doğrusu. Tabii soluğu karakolda aldı. Lâkin komiser Legru, tezkereyi okuyunca katıla katıla güldü:

— Azizim Marchand, dedi, muzibin biri sizinle alay etmiş. Yoksa hiçbir hırsız, el yazısını, parmak izini böyle bıraktıktan sonra polise randevu vermez üstelik... Maamafih, mutlaka ısrar ediyorsanız, devriyeleri artırırız...

Paul Marchand, üstelik bir de rezil olduğunu anlayınca, meseleyi kendi imkânlariyle halletmeğe karar verdi. O akşam ve ondan sonraki akşamlar, mağazasını mûtat saatte kapattıktan sonra, gizlice arka sokaktan geliyor, küçük ardiye kapısından içeri girip geceyi gizli bir köşede geçiriyordu.

Sabreden derviş, murada ermiş derler ya? Bir gece, sabaha karşı Marchand, ardiye kapısında bir tıkırtı duyarak uykuladığı köşeden uyandı. Filhakika, hafifçe kanbur bir gölge içeri süzülmüştü. Maymuncukların şıkırtısını, tüccar, saklandığı köşeden duyuyordu. Hiç sesini çıkarmadı. Nefes bile almamağa çalıştı. Adam, eğilip kalkıyor, fenerinin ışığı mağazanın loşluklarında başıboşmuş gibi oraya buraya konuyordu. Nihayet kasayı da yokladıktan, içine beyaz bir de kâğıt bıraktıktan sonra yine ardiye kapısından çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz Marchand da yerinden fırladı. Ne zamandanberi lâstik ayakkabı giydiğinden, sesi çıkmıyordu. İki dakika sonra yavaşça kapıyı açıp o da dışarı süzüldü. Mağaza Rue Richeleiu'deydi. Cadden'n nihayetinde, portbagajı yüklü bir bisikletin uzaklaşmakta olduğunu görmüştü. Hemen kendininkine atladı. Daha hafif olduğu için, mesafeyi muhafaza ederek takibe başladı. Hava serindi. Yerler nemliydi. Hırsız, hızlı gidemiyordu. Yarım saat kadar sonra, Mornt'parnasse civarında, yüksek bir duvara oyulmuş gibi görünen küçük bir demir kapıyı açıp içeri girdi. Marchand, bir kapı gölgesine indi. Üç dakika sonra, hırsız bisikletsiz olarak çıkmış, hemen yandaki sokağa sapıp gözden kaybolmuştu. Önceden tertibat almış bulunan tüccar, ilk telefona dar attı kendini. Garajı buldu, kamyonu istedi.

— Madam, kocanız geldi, yatak odama aldım!..

— Fransız —

Yarım saat sonra, aynı sokaktan, epeyce yüklü bir küçük kamyon uzaklaşıyordu. Marchand, depo gibi kullanılan tek odaya şöyle bir kâğıt bırakmayı ihmal etmemişti:

«Dostum,

Müsaade edin de size böyle hitabedeyim. Giderayak bana oynadığınız oyun boşuna çıktı demektir. Çünkü bu kâğıdı okuduğunuz anda, polis de yakanıza yapışmış bulunacak. Bu işi nasıl becerdiğimi katiyyen merak etmeyin. Malları geri alıyorum. Parayı da elbet polise ödiyecek siniz. Sakın beni meskene tecavüzle ithama kalkmayın, sonu sizin aleyhinize olur. Malûm ya, bu ziyaret serisine önce siz başlamıştınız. Ben sadece altıncısını yaptım. Gerçi programımızda bu yoktu. Ama size bir iadei ziyaret boynumun borcu idi. Değil mi?

Hem, bunda o kadar şaşacak birşey de yok. Siz nasıl işinizin ehli iseniz, ben de kırk yıldır mesleğimin inceliklerini öğrendim. Siz perakende alıyordunuz, ben toptancılığı tercih ettim. Unutmayın ki siz soygüncu iseniz, ben de tüccarım!»

— Fernand Laboureux —

SATIŞ

Amerikada, herşey satan dükkânlar aldı yürüdü. Meraklının biri, böyle bir dükkân sahibine sordu:

— Peki, söyleyin bakalım, müzik âletleri mi daha çok satılıyor, silâh mı?

Adam başını salladı:

— Belli olmaz ki... Meselâ ben, den kim bir saksofon aldıysa ertesi günü komşusu gelip bir mavzer satın alıyor!

AFFEDERSİNİZ

Daireye yeni bir odacı almışlardı. İyi, temiz, işbilir, ayağına çabuk bir adamdı. Geçen gün ansızın kapıyı vurmasiyle müdürün odasına dalması bir oldu ve... daktiloyu onun kucağında görüverdi. Müdür hiddetten mosmor kesilmiş, barbar bağırıyordu:

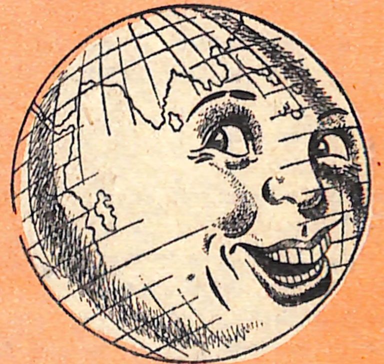
— Terbiyesiz herif...

Odacı özür diledi:

— Affedersiniz efendim, kapıyı vurmadan önce anahtar deliğinden bakmayı unuttum!

EMNİYET SANDIĞI
AĞUSTOS'DA
100.000 Lira
AYRICA
15 Kişiye 10 Sene Vâde ile
300.000 Liralık
MESKEN EDİNME KREDİLERİ
Şimdiden hesap açtırınız
HER 150 LİRAYA BİR KUR'A

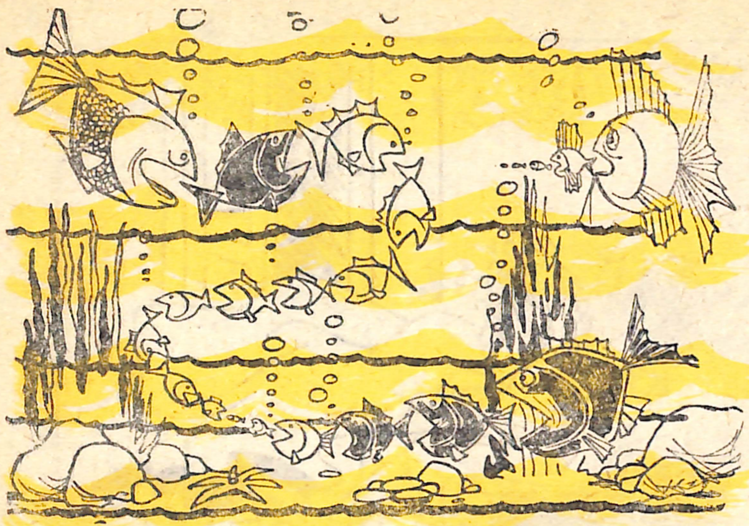
Mizah Hikâyeleri Antolojisi

Üçüncü Cildi çıktı!

Mevcudu kalmayan birinci ve ikinci ciltler tekrar basılmıştır.
24 mizah üstadının en güzel 90 hikâyesini toplayan bu çok kıymetli eserin fiyatı 3 liradır. Posta havalesi yollıyanlara taahhütlü olarak gönderilir.

ADRES: Akbaba - Aydabir Yayınevi. İstanbul

Bir Şiir Üstüne Kaba Laflar!..

«Büyük balık küçük balığı yutar demişler
«Bok yemişler...»

Oktay Rıfat

ÇOCUKLARIN gürültüsü ile uyandı hiddetle bağırdı:

— Ulan daha karga bokunu yemeden, sabah sabah nedir bu gürültü?..

En büyük çocuğu:

— Çok acele bir işim var baba, dedi.

— Ne o tabakhaneye bok mu yetiştireceksin?..

Delikanlı çağına gelmiş çocuk:

— Rica ederim artık her işime karışmayın, dedi.

Bu sefer annesi.

— Şu boka bak, dedi. Kendini bir bok oldum zannediyor. Dur bakalım, daha senin kıçının boku tırnaklarımın arasında...

Büyük oğlan sokağa fırladı. Bu sefer küçükler kavgaya tutuşmuşlardı. Adam:

— Bokoğlu boklar!.. Nedir bu gürültü, diye yataktan kalktı.

Küçük kız:

— Ne var baba?..

Diye sordu.

Büsbütün içerliyen adam:

— Bok var!..

Dedi. Karısı, az önce sokağa çıkan oğlundan şikâyete başladı:

— Artık hiç söz dinlemiyor. Gece yarısı eve gel'yor. Eline ne geçse harcıyor. Para yetiştiremiyorum bu oğlana.

Adam:

— Hanım, hanım!.. Dedi, artık sen de bokunu çoklama!.. Koskoca delikanlı oldu. Elbet yediği boku bilir...

Biraz sonra karısı:

— Çocuklara kundura lâzım... Ben de manto isterim... Bayram geliyor, kıza üst baş almalı!..

Diye dırdırlanınca:

— Hanım, yeter!.. Bokluca bülbülü gibi ötme rica ederim, diye karısını tersledi.

Bir bardak çay içip dışarı fırladı. Durakta dalgın dalgın otobüs beklerken bir ses duydu:

— Bokunu yemiş ispinoz gibi ne düşünüyorsun Musta bey?..

— Vay sen misin Rızacığım... Nasılsın?

— Bombok... Sen nasılsın?

— Bok üstün bok!..

— İşleri düzeltebildin mi bari?

— Baştan aşağı bokluk... Neresini düzelteceksin birader? Eskisinden bok oldu.

— Yahu, duydun mu, Sami var ya, hani bizim Sami...

— Bil'rim, boktan bir heriftir.

— Bir boktan anlamaz, kenefe onbaşı olmağa kalkar.

— Eh... Ne olmuş?..

— Halil beyin yerine geçmiş...

— O Halilin boku etmez be!..

— Hani bir fıkra vardır, bilir misin?.. Galiba Timurlenk... yahut da Cengiz... Belki de Sultan Mahmut, iyice hatırlamıyorum, aklımda bir bok kalmaz oldu. Bir gece içki sofrasında, dalkavuklarından birine, falan evi sana bağışladım demiş, Dalkavuk, Allah ömürler vers'n, diye dua etmiş. Bir kadeh daha alınca, falan yerdeki çiftliği de sana verdim... Herif, Allah ömrünüzü uzun saltanatınızı daim etsin, demiş Bir kadeh daha alınca, şu köşkü de bağışladım. Derken, filân köyü hediye ettim... Sabaha kadar boyuna vermiş... Sabah olunca, dalkavuk, efend'sine akşamki sözlerini hatırlatınca: «Defol oradan!» dive dalkavuğu kovmuş, «akşam ben sarhoşlukla bir boktur yemişim!..» demiş. O zaman dalkavuk: «Aman sultanım akşam sofranızda nefis içkiler, leziz mezeler vardı. Onları yediniz. Asıl boku şimdi yiyorsunuz» demiş.

— Hah hah, hah... Saat kaç Rıza bey?

— Dokuz...

— Şimdi boku yedik... İşe geç kaldım.

Bir dolmuşa atladı işine koştu Arkadaşlarından biri, durmadan, hayattan, pahalılıktan bahsederken.

— Bırak Allah aşkına... İki ucu boklu değnek!.. dedi.

Yanlışlık yapan daktiloya:

— Tuh... Bir çuval inciri bok ettin!

Diye bağırdı. Bir arkadaşı yanzılan kâğıdı düzeltmek için, orasına burasına çıkmalar çıktı, ona da:

— Yeter artık, bokuna çıkarma!.. dedi.

Birisi, son değişikliklerden lâf açınca:

— «Bokun adını bâd_ı sebâ koymuşlar» dedi.

Başka biri:

— Öyle söyleme Mustabey, dedi, boka nisbetle tezek anber_i sarâ gibidir.

— Orası öyle...

Sonra Neyzen Tevfikten:

«Boka basmış gibiyim arza kübût eyliyeli...»

Diye bir kıt'a okudu.

O sırada arkadaşlarından biri:

— Yahu, dedi, şu şiire bakın... Bir de gazeteye basmışlar, böyle şiir olur mu?

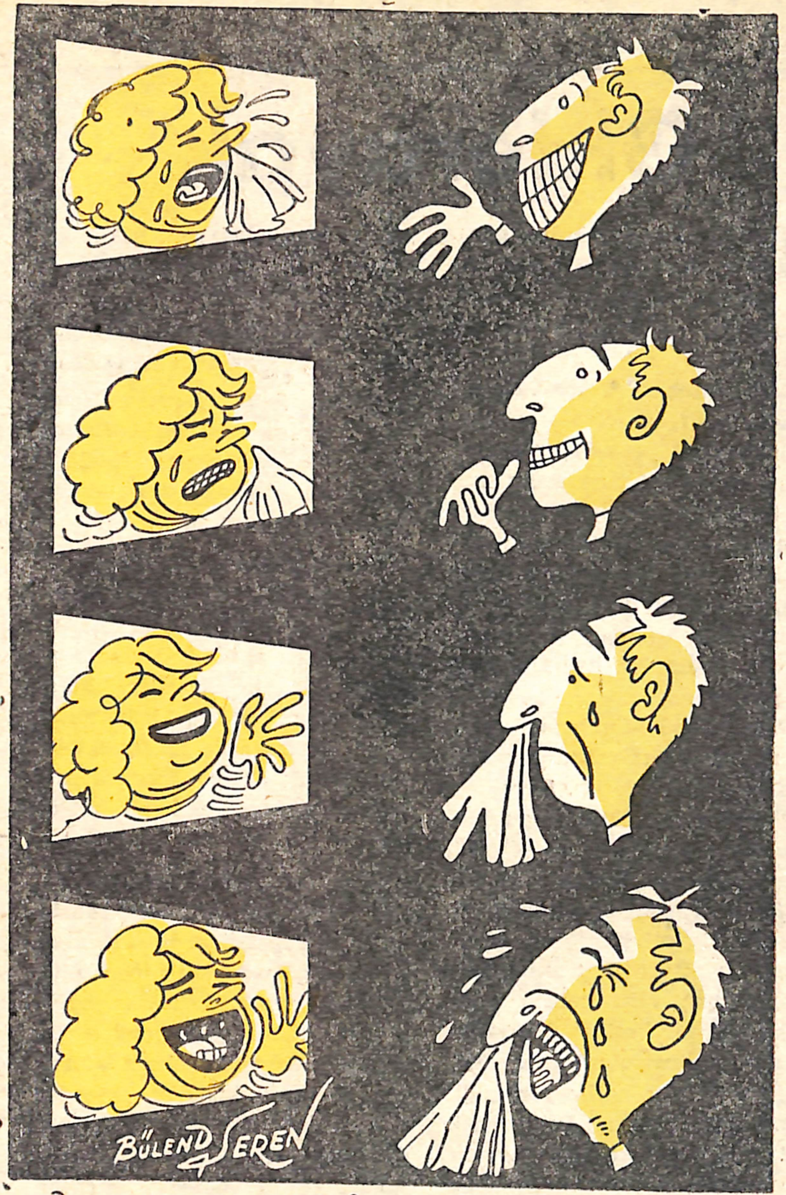
Gazetedeki şiiri okudu:

«Büyük balık küçük balığı yutar demişler

«Bok yemişler...

— Eh, vallâhi rezalet... Bu genç sairlerde edep, hayâ, terbiye, hiç bir bok kalmadı. Türk kaşığı ile frenk boku karıstırıyorlar. Efend'm, bu bokun adı üstünde, edebiyat... Edibane olmalı... Edebiyat, ilm_i edeptir. Siire de bok girer mi?.. Bukadar boktan siir olmaz... Vallâhi, bok yemenin arapçası birader...

Ateş Sı

PERDE VE SEYİRCİ!
«Bu karikatürü ecnebiler anlamaz!»
(Bülend Şeren)

□

MEĞER DEĞİTİRMİŞ

Kızın karnı iyiden iyiye şişmişti. Annesi gürledi, parladı:

— Doğru söyle, hangi edepsiz seni bu hale koydu?

— Üçüncü kattaki sarı oğlan...

— Neden razı oldun, kaltak?

— Razı olmadım ki anne... Gel bak, ben cinsiyet değiştirdim dediydi; meğer değiştirmemiş!..

Bayram Şaşkınlığı

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

BEN bütün bayramlarda şaşırırım. Ne yapılır? Nereye gidilir? Evvelâ ziyaretler... Peki, fakat herkesin bu maksatla evinden çıktığını düşününüz!... Kapı kapı dolaşmak fecaatinden kurtulmak için evde oturur, ziyaret beklersiniz. Ya tanıdıklarınız ve dostlarınız da ayni kararı vermişler de evlerinden çıkmamışlarsa yalnız kalmaya mahkûmsunuz demektir. Kimse gelmiyeceğini bilseniz evinizde esaslı bir işe başlarsınız: Soyunur, dökünür, uzanır, okur, yazar, dinlenir, uyur, yahut hülyalara dalarsınız. Fakat her an bir ziyaret ihtimali, soyunup dökünmek şöyle dursun, oturmaktan bile sizi meneder. Kulağınız kapıda, elleriniz cebinizde, şimdi kesilmek korkusuyla başınızın için den kaçan fikir sürülerinin bıraktığı boşluğun korkunç sıkıntıları arasında, odalardan sofalara, sofalardan odalara girer, çıkar, dolaşır durursunuz.

Bayramda başka ne yapılır? Gezmek... Fakat herkes bu sevda ile caddelere fırlayınca, yollarda adım atacak yer bulamazsınız: Tramvaylar, trenler, otobüsler, vapurlar hıncahınçtır. Gezmekten maksat hava almaksa, bayram günleri sokaklarda ondan pahal şey yoktur; Çamlıca tepesi bile yazın o kadar kalabalık olur ki, rüzgâr, burnunuza ot veya çiçek yerine rakı kokusu getirir. Gezmekten maksat, bir şey görmekse o da kabil değildir: Camekânların önü de kalabalıktır ve bir çift terlik görebilmeniz için eytam ve emaril maaşı alacakmışsınız gibi sıra beklemelisiniz.

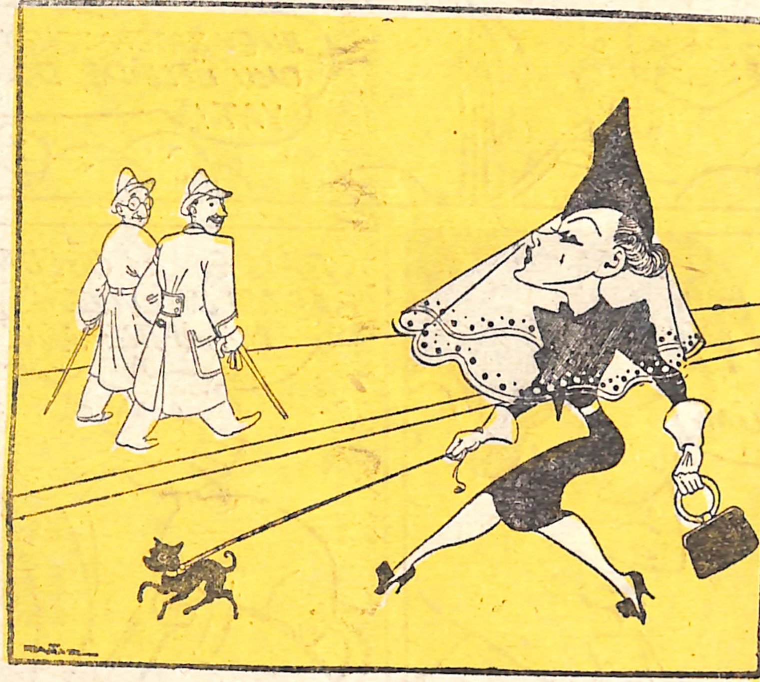
Bayramların insanları eskisinden fazla cemiyet halinde bulundurduğu zannedilir. Ne hata! Sokaklarda yabancı yüzler o kadar çoğalır ki her zaman yaşadığınız semti bile yadırgar, âdeta garipleştiğinizi duyarsınız. Bütün o zahirî kalabalıklar içinde herkes bir münzevidir, ferdiyetinin kalesi içine hapsedilmiştir, insanlar arasında esasen bir yabancılık rüzgârı herkesin içine bir gariplik çöktürür.

Fakat çocuklar için böyle olmasa gerek. Ziyaret hususunda onlar daha bahtiyardırlar; kapı çalmaktan yorulmıyacakları için, eninde sonunda,eli öpülecek, şekeri yenecek, ipekli mendili alınacak bir kadınne bulurlar. Evde ziyaret beklemeğe mahkûm değillerdir. Vücutlar küçük, ince kıvrak olduğu için kalabalıklarda kimseye çarpmadan yürüyebilirler; sonra bizim için sıkıntılı olan birçok sokak, tramvay veya dükân canbazlıkları onlar için birer eğlencedir. Kalabalık ve görültülü ile beraber neşeleri de artar. Bir de, bayramlarda alacaklı ve borçlu sınıfı yaşa göredir: Küçükseniz alacaklısınız, büyükseniz borçlusunuz, çocuk vergisi ödemiye mecbursunuz. Nerede ise minimi ni tahsildarlar karşınıza çıkarlar. Fakat onlar, elektrik, havagazı, vergi memurlarından daha naziktirler. Elinizi öperler, kucağınıza otururlar, gülümserler ve bayramlık hediyelerini koparırlar.

Şüphesiz bayram yalnız çocuklara yaraşıyor. O kadar ki orucu büyükler tuttuğu halde, Ramazan bitince küçükler seviniyorlar!

Çocukları olan büyükler için onların sevindiğini görmekten başka sevinç yoktur. Fakat çocukları olmıyan büyükler ne yapsınlar? Onlara da büyükleri olmıyan çocukları sevindirmek neşesi kalıyor. Bayramda her fakir öksüzün büyüğü, her zengin bekârdır. Zengin, yani göz yaşı silecek bir ipekli mendil almaya muktedir her adam!

Server Bedi

NİŞANTAŞI VE ŞİŞLİ TARAFLARINDA İKİ SALGIN: SITMA VE UZUN TÜL..

— Bu bayan muhakkak Şişlilidir...

— Çok şık da ondan mı anladın?..

— Yok yahu, görmüyor musun, sivrisineklere karşı cibinlik kurmuş!..

Nasıl Dinleriz?

Efendiler!

Huzurunuzda bana söz söylemek... (Bıravo! sesleri) cesaretini veren şeylerden biri de... (Yaşa! sesleri) yıllardanberi her gün tesadüf ettiğimiz, fakat bir türlü... (Pek doğru, haklısın öyledir! sesleri) izahına imkân bulamadığımız hâdiseler karşısında... (Varol, elbette! sesleri) fikirlerimi yaymak fırsatını bir kere daha... (Şüphe mi var? ses leri) bulmuş olmaklığımdır. Noktai nazarımı teşrihe girişmeden evvel... (Alkışlar, bravo! sesleri) küçük bir mukaddeme zaruretini kabul buyuracağınıza emin olarak arzederim ki... (Aşkolsun! sesleri) tarihin bir tekerrürden ibaret olduğunu söyliyenler... (Pek doğru, tarih tekerrürdür! sesleri) tamamile aldanmışlardır. Çünkü.. (Elbette aldanmışlardır! sesleri) tarihin tekerrürden ibaret olduğunu söyliyen Garp mütefekkirleri... (Kahrolsunlar, vatan hainleri, yerin dibine batsınlar! sesleri) bu noktai nazarlarını ispat için... (Olamaz, yanlıştır! sesleri) devirlerine göre yine makul ve ilmî bazı prensiplere (Doğrudur, makuldür, ilmîdir! sesleri) istinat etmişlerdi. Aciz fikrimce... (Estağfurullah! yaşa! sesleri) yaşadığımız asırda... (Elbette! böyle düşünmeyen kahrolsun! sesleri) tarih vakıalarının seyrini tetkik eden âlimler. . (Şüphe mi var? sesleri) bir hâdiseyi vücude getiren âmillerin kesretini nazarı dikkate alarak tarihin tekerrürden ibaret olmadığını ispat için... (Varolsunlar, himmetleri meşkûr olsun! sesleri) felsefenin son verimlerine istinat etmişlerdir. Yurdumuzun her köşesinde... (Bıravo! elbette! yaşa! sesleri, hararetli göz yaşları) yükselmesini... (Yükselmiştir, yaşasın! sesleri) temenni ettiğimiz... «Temenni ederiz! sesleri.) İlim âbidelerini ebedileştirmek için... (Alkışlar) yurdun öz oğullarile beraber... (Hay hay! hep beraber! şüphesiz! Varol! sesleri, hararetli göz yaşları) Ülkümüzün peşinde.. (Canım kurban olsun! sesleri) adım adım... (Adım adım! sesleri) değil, olanca hızımızla, hamlemizle... (Öyle ya, tabiî, yaşa! sesleri) ilerlemek için... (Bravo! sesleri, hararetli göz yaşları.) ilerlemek hususunda... (Şüphe mi var? sesleri) ilerlemek... (Bu daha doğru! sesleri) ilerlemekle... (En doğrusu bu, yaşa bin yaşa sesleri) ilerleyeceğiz. (Alkışlar, yine bıravolar, hararetli göz yaşları, kucaklaşmalar...)

Peyami SAFA

□

PAZARLIK

Galata rıhtımında, yolcu kayıkçıya sorar:

— Oğlum, karşıya kaç kuruş?

— On kuruş, babacığım.

— Alöö Hiç işitmedim... Sanki ne kadarcık yer... Beş kuruş!..

— Beş kuruş mu? O zaman yarı yolda inersin, babalık!..

Bekârlık Sultanlıktır
ANLATAN SALIH TERCAN
ÇİZEN : YALÇIN ÇETİN
ACAİP SESLER GELİYOR KULAĞIMA
BU EV ZATEN TEKİN DEĞİLDİR OKU ÜFLE DE, DÖN ARKANI YAT!..
HORRRRR..
ZZZZ
110

AÇIK SÖYLE OĞLUM, KARINDAN NE ŞİKÂYETİN VAR? BİR NAMUSSUZLUĞUNU MU GÖRDÜN? İHANETMİ ETTİ? BİR KÖTÜLÜĞÜNÜ MÜ YAKALADIN?
HAŞÂÂÂ! HİÇ BİR KÖTÜLÜĞÜNÜ GÖRMEDİM. YALNIZ AKRABALARI ÇOK TA... BİZİM EV HİLTON OTELİNE DÖNDÜ. ODALAR TIKLIM TIKLIM, EVVELDEN TUTULUYOR. BEN ACIKTA KALIYORUM.
111

BAK SALİH OĞLUM. ONLAR ESKİ AİLEDİR. BABASI DA ÖYLEDİR, KAPILARI DAİMA MİSAFİRE AÇIKTIR.
112

KİMİNLE MÜŞERREF OLUYORUM EFENDİM?..
AKTARETTİN CAMİİ, DÖRDÜNCÜ İMAMI HACI HAFIZ AHMET YALDIZÎ
113

ZATI ÂLİNİZ HANGİ KİLİSENİN İMAMISINIZ?..
BENDENİZ MUHTEREM KARINIZIN ULUM-U ESASİYE VE KAVAİD-İ GAYR-İ ESASİYE HOCASIYIM KENDÜLERİNE GUSUL APDESTİ NASIL ALINIR VE NASIL BOZULUR DEYÛ VERDİĞİM DERSİN TATBİKATINI GÖSTERECEKTİM...
114

(Devamı var)

Kadın Olan Erkeğin Hatıraları

Yazan: İlâllah şerrinden

— 52 —

— Meselâ... Ne bileyim ben, onun maaşı benim rujuma, rimelime, ojeme, çorabıma bile yetmez... Tayyör yaptırırım, manto yaptırırım, iskarpin alırım, bir gün de, «Yahu hanım, bunları ne ile nereden, nasıl alıyorsun?» diye sormaz... Bu değirmenin suyu nereden geliyor, diye düşünmez!..

Elim ayağım zangır zangır titriyordu.

— Peki, bu değirmenin suyu nereden geliyordu?

Diye sordum.

— Sanki anlamazmış gibi soru yorsun... Nereden gelir, malûm.. Bakkal Abdürrezzak efendi vardı. Komşumuz... O bir...

— Eeee?..

— Şoför Recep... Ne günler geçirdik onunla... Hâlâ kalbimdedir. Uskur Recep!..

— Başka?..

— Çoook... Aklımda mı kaldı? Kocamın çalıştığı dairenin müdürü de iyi adamdı, neme lâzım... Herifle haftada bir buluşurduk ama, altında kalmazdı. Sonra bir de şube müdürü Rıza vardı... Kulakları çınlasın... Bir de Cemil vardı.

— Bukadarcık adamla idare edebilir miyim bari?

— Ah, ah... Ne gezer?.. Hayat şartları çok ağır. İmamın kızı Cavidan vardı, komşumuz... Beni o Şafiyanımın ev'ine dadandırdı. Nereden hatırlattınız bana... Şafiyanım müslüman kadındı, hiç hakkı mı yemezdi... Haftada bir iki de onun evine giderdim. İyi müşterileri vardı.

Kalbim duracaktı... Demek, benim saf, melek karım Huriye, böyle bir anasının gözüydü ha?..

— Hepsi bukadar mı?

Diye sordum.

Bukadar olur mu?.. Madam Fofonun da evine giderdim. Hattâ bir kere orada basıldık!.. Az kalsın, namusum iki paralık oluyordu.

— Nasıl kurtuldunuz?

— Bileziklerimi rüşvet verdim yakayı sıyırdım...

— Ayol, sen'nki de macera mı? Sen mektepli kız kadar masum bir hayat yaşamışsın...

— Aaa... Bukadar olur mu?... Çoook... Hangi birini anlatayım. Aklımda kalmadı ki... Bir de filimci Hayri bey vardır, meşhur... Belki duymuşsundur. Çok namuzsuz heriftir. Bak ondan on para alamadım. Üstelik, hem beni üç filminde oynattı, hem de iki bin liramın üzerine oturdu...

— Peki, kocan filmleri görmedi mi?

— Ne haddine!.. Haberim olmadan sinemaya değil, kapıdan çıkamaz!..

Meğer, şu Meryem kadar masum bildiğim çengene maşası karı bana ne kazıklar atmış da haberim yok... Tuh, yazıklar olsun bana... Bir de bunun uğruna ameliyatlar oldum...

— Peki, şimdi de sen anlat bakalım hayatını... dedi.

— Çok yorğunum, yarın gece gel de anlatırım!..

Dedim. Sahiden fena olmuştum. Huriyi gırtlaklamak geliyordu içimden... Ama böyle bir şey yapsam, iş polise, mahkemelere düşecek, âleme rezil olacağım, bütün kepazeliğimiz meydana çıkacaktı.

— Tuvalete gidiyorum!..

Diye yanından kalktım. Manto mu alıp, kendimi sokağa attım. Sanki dünya başıma yıkılmıştı. Evime gittim. Sabaha kadar ağladım. Sabah erkendenden, doğru beni ameliyat eden doktor Hasana koştum. Doktor da beni tanımadı,

— Suratınızın şeklini mi değiştireceksiniz?

Dedi.

— Hayır..

Dedim.

— Bekâretinizde teknik bir ârıza mı oldu?

— Hayır!..

— Sun'i ilkahla gebe mi kaldınız?

— Hayır!..

— Erkek mi olmak istiyorsunuz?

— Hayır!..

— Öyle ise, nedir? Peki...

— Doktorcuğum, beni tanımadın mı? dedim, Ben Bayramiye... Hani sen beni ameliyat etmiştin de kadın yapmıştın... Hattâ parçanı buraya saklıyorum, istediğin zaman gel takarım!.. demiştin.

Doktor Hasan hatırladı:

— Evet... Evet... dedi, ama arasını çokö açtınız... Şimdi malûm ya, Amerikadan yedek parça gelmiyor. Ben senin parçanı kullandım...

— Ne?.. Sen benim parçamı nasıl kullanırsın?..

— Ne yapayım? Oldu bir kere. Bir yaşlı adam geldi. Karısı genç imiş... Çok da seviyormuş... Acıdım haline. Senin parçanı ona taktım. Öyle de iyi geldi ki... Ismarlama gibi...

— Al geriye... Ben parçamı isterim...

— Bütün parçayı değil, birazını adama taktım. İstersen üsttarafını da...

Ne yapacaksın? Razı oldum .

— Yat şuraya!!..

Dedi. Bu seferki ameliyat zor oldu. Canım yanıyordu. Galiba fazla bağırmışım...

— Ne oluyorsun ayol!.. Ne var öyle, danalar gibi bağırıyorsun... Ahmedi uyandıracaksın...

Gözümü açtım. Huriye yanımda... O faraş gibi ağzını açmış:

— Haydi, çabuk kalk!.. dedi, daireye geç kalacaksın yine!..

Acaip... Bizim Aksaraydaki evdeyim. Huriye de yanıbaşımda...

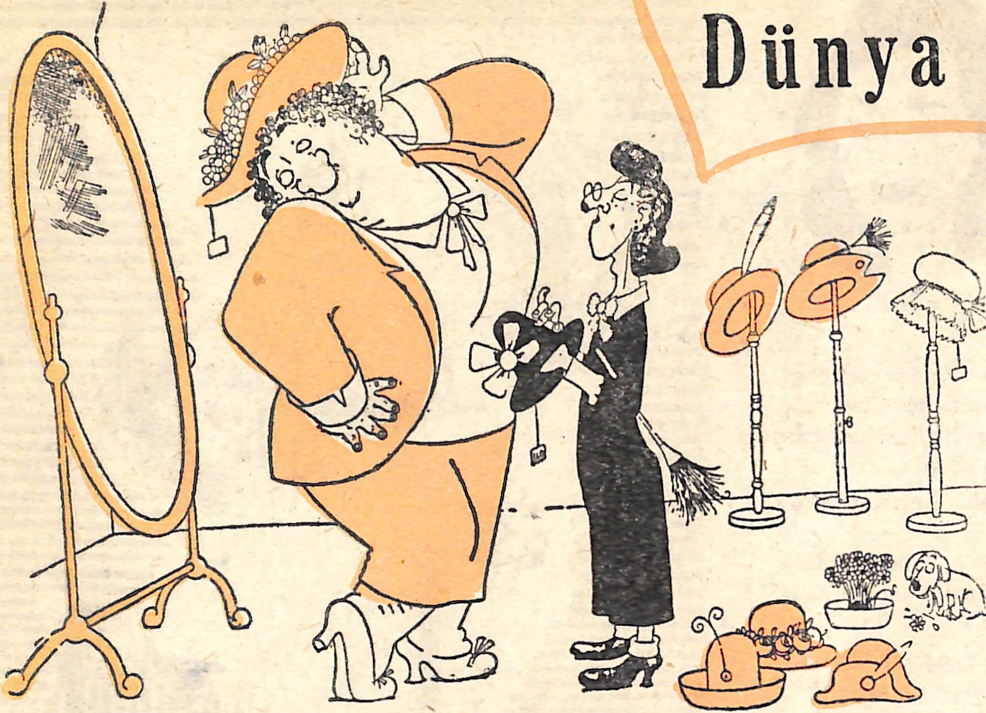
— Çocuk uyanacak, ne bağırıyorsun!..

Diyordu. Gözlerimi uğuşturdum. Yorganın altından kendimi yokladım. Her şeyim, bütün parçalarım yerli yerindeydi. Karının yüzüne dikkatle baktım.

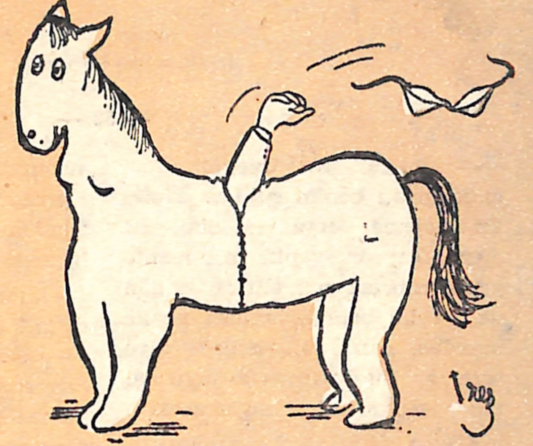
(Devamı var)

Dünya Karikatürleri

— Yaz için bu nasıl?..
— Fevkalâde Madam... Meyve vermiş fidana döndünüz!.. (Fransız)

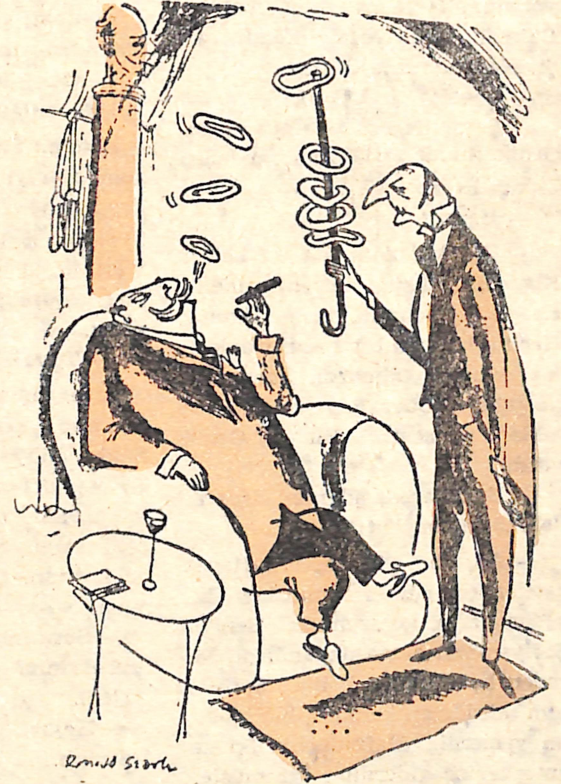

YAZISIZ!..

(Fransız)

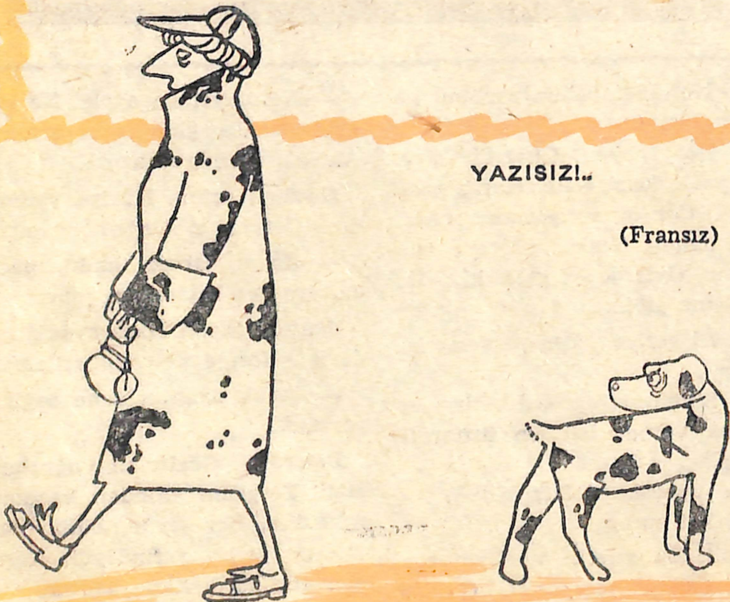

— Yoruldun mu hayatım?
— Yorulmak da lâf mı?.. Saadetten nerede ise uçacağım!.. (Fransız)

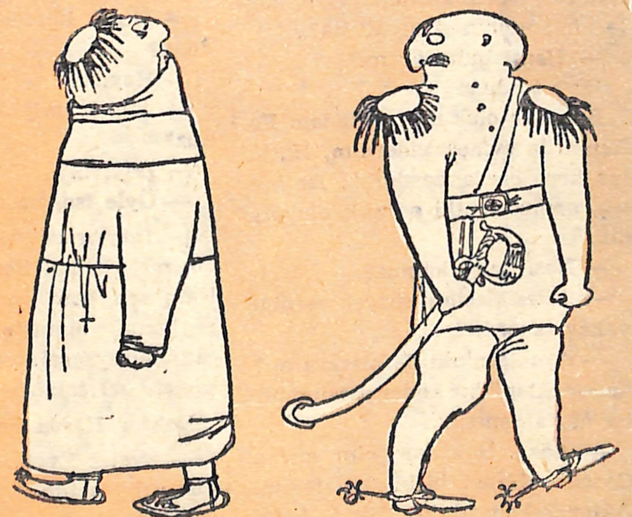
YAZISIZ!..

(İngiliz)

YAZISIZ!..

(Fransız)

YAZISIZ!..

(Fransız)

ANKARA SİGORTA

ANKARA SİGORTA SİZİ BÜTÜN TEHLİKELERİN KARANLIĞINDAN KURTARIR!

1955 İKRAMİYE PLÂNI

ikişer daireli

5 APARTMAN

bahçeli

15 EV

ve ayrıca

725.000 LİRA

KEŞİDE TARİHLERİ:
1 Mart
2 Mayıs
1 Temmuz
25 Ağustos
1 Kasım
30 Aralık

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın ... istikbalinizin emniyeti

Üşüdüğünüzü hisseder hissetmez 1 adet GRİPİN almak faydalıdır

GRİPİN

bütün ağrıları keser

- baş, diş, adale, sinir ve soğuk algınlığından mütevellit bütün ağrıları derhal teskin eder
- bayanların muayyen zamanlardaki sancılarında başarı ile kullanılır
- romatizma, lumbago, siyatik, ağrı ve sızılarına karşı faydalıdır

Mideyi bozmaz kalbi ve böbrekleri yormaz

KİNİNLİ

GRİPİN

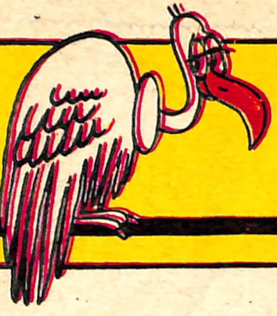
4 saat ara ile günde 3 adet alınabilir.

T. C.

Ziraat Bankası

Vadeli, vadesiz tasarruf hesapları
1955 ikramiye tutarı
1.500.000 Liradır
Bu zengin plânda
Gayrimenkuller, dolgun para ikramiyeleri ve Ziraat aletleri bulunmaktadır.
İştirak şartlarını öğrenmek için yurdun her tarafındaki Şube ve Ajanslarımız emrinizdedir.

Yazı İşlerini fiilen idare eden: AHMET KOÇER
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Adres: Klotfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

Karısı — Vay, elektrikler söndüğü zaman sen buradaydın ha?...
Kocası — Ama pek az sürdü karıcığım!...

POSTA KUTUSU 69

Şarlok Holmes ★ Nat Pinkerton ★ Dedektif Nik ★ Mayk Hammer ★ Arsen Lüpen ★ Fantoma ★ İpsiz Recep ★ Çamur Şevket ★ Amanvermez Avni ★ Göbek Hafız ★ Hacı Mıstva ve İskete Melâhat

Yerli ve yabancı dünyanın en tanınmış on polis hafiyesi ve hırsızları İstanbulda hususî bir detektif bürosu kurdular. Meşhur polis hafiyeler, kocalarını aldatan kadınların peşinde!..
«Kadın olan Erkeğin hâtıraları» yazarının bu güzel ve sürükleyici mizahî romanını, pek yakında Akbaba'da okuyacaksınız.